

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Demosthenes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

Quare hoc in libro, qui comparatorum est quin-
tus, in quo de Demosthene & Cicerone tracta-
mus, ex rebus gestis & actionibus publicis ingenia
eorum & mores considerabimus inuicem: at ora-
tiones inter se contendere, atque vter venustior in
dicendo aut acrior fuerit, decernere superse-
debimus. nam ut ait Ion,

Delphinis hic in continente cursus est.

Quod nimius ubique Cæcilius quum ignoraret,
temerè inconsulteque ausus est collationem cum
Demosthene Ciceronis proferre. Verumenim-
verò si cuius promptum esset habere hoc quod
dicitur, Nescite ipsum, non haberetur fortasse di-
uinum oraculum. Quum enim Demosthenem
& Ciceronem eadem moneta conformaret ab
initio deus, multis modis naturam inferuisse iis si-
mitem videtur, ut ambitionem libertatis in repub.
amorem, timiditatem in periculis & armis, im-
miscuisse etiam fortuita multa. Haud enim duos
reperiri oratores arbitror alios qui ex obscuris &
paruis potentes & magni euaserint, regibus & ty-
rannis se obiecerint, filias amiserint, patriæ ex-
torres redierint honorificè, iterum profugerint,
& in manus inciderint hostium, vitam præterea
cum expirante deposuerint patriæ libertate. Ita-
que si in certamen natura & fortuna sicut artifice-
ces descenderint, haud expeditum sit, hæc negotiis,
an moribus illa magis eos adæquatit, diiudicare.
Differemus autem priore loco de anti-
quiore.

Demosthenis pater Demostenes fuit, ut tradit
Theopompus, ex optimatibus. Cognomen fuit ei
Machæropæo, quod officinam magnam gladio-
rum faciendorum exerceret, & seruos eius artifi-
cii haberet peritos. Nam quæ de matre Æschines
orator retulit, ex Gelone quodam, qui ob cri-
men prodicionis solum verterit, natam, & ex
barbara fuisse muliere, non habemus dicere verè
obiecerit, an calumniosè & vanè. Accepto à pa-
tre, qui eo septimum ætatis annum agente dece-
sit, lauto patrimonio, (taxatum fuit enim vniuer-
sum quindecim ferè talentis) damno affectus à
tutoribus est: qui id partim auerterant, partim ne-
gligenter curauerunt, ut præceptores eius etiam
fraudarent mercede. Quod quidem fuit in causa
ut honestarum & ingenuarum artium fuisse vi-
deatur rudis, simul quia ob imbecillitatem cor-
poris & teneritudinem abstineret eum à labori-
bus mater, neque vrgerent pædagogi. quippe fuit
à prima ætate gracilis & valetudinarius. vnde co-
gnomen probrosum Batulum deridentibus cor-
poris eius debilitatem pueris dicitur inuenisse.
Fuit Batulus, ut quidam volunt, tibicen effemina-
tus, ac fabellam huius rei causa eum mordens
fecit Antiphanes. Alii Batuli meminerunt ut poë-
tæ qui molliter & proteruè scriberet. Videtur et-
iam Batulus dicta tunc fuisse apud Atticos pars
corporis quædam quæ nominati honestè non po-
test. Argas (nam & hoc cognominis Demostheni
ferunt fuisse) dictus est vel ex morum feritate & a-
cerbitate, (anguem enim appellant quidam poëta
Argam) vel ex oratione offendente aures, quod
hoc nomine poëta fuerit malorum & mole-
storum modorum. Sed de his, ut Plato ait, ha-
cenus. Auspiciam ardoris eius ad dicendi fa-
cultatem hoc ferunt fuisse: Quum orator Cal-
listratus causam acturus in foro esset de Oropo,

δὲ καὶ γραφόντες ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, τῶν ἑλλήνων
βίων ὄντι πέμπτῳ, περὶ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, ἀπὸ τῶν
πράξεων καὶ τῶν πολιτικῶν τῶν φύσει αὐτῶν καὶ τῶν ἀφ-
ήσεως πρὸς ἀλλήλους ὀπισθοφύμῳ. τὰ δὲ τῶν λόγων
αἰτεροεπέζην, καὶ ἀποφάμεσθαι πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος
εἶπεν, εἰσὸς μὲν. Κακὴ γὰρ (ὡς φησὶν ὁ Γῶν) δελφίνος ἐστὶ
χέρσω βία. ἡ δὲ καὶ τῶν ἐν ἀπασι Κακίλιος ἀγνοήσας, ἐπεί-
διδόσατο σύγκεισιν τῷ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἄξενεν-
κεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως εἰ πρῶτος ἡ δὲ Γῶν σαυτὸν, ἔχειν πρὸς
χειρὸν, οὐκ ἂν ἐδόκει πρὸς ἀγῶμα θεῖον εἶναι. Δημοσθένης γὰρ καὶ
Κικέρωνά τ' αὐτὸν εἰκοιε πλάττων ἀπὸ ἀρχῆς ὁ δαίμων,
πολλὰς μὲν ἐμύθευσεν εἰς τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν ὁμοιοτήτων, ὡς ὅτι
ὁ φιλότιμον καὶ φιλελεύθερον ἐν τῇ πολιτείᾳ, πρὸς τὴν
κινδυνῶν καὶ πολέμου ἀπολμῶν. πολλὰ δὲ ἀναμίξαι καὶ τῶν
τυχεῶν. δύο γὰρ ἐτέροις οὐκ ἀβρεθίτωι δοκῶν ῥήτορες,
οὐκ ἂν ἀδύνατον καὶ μικρὰν ἰσχυρὴν καὶ μεγάλας ἡμιόμοις,
πρὸς κερδοσάντας ὁ βασιλεὺς καὶ τυράννοις, θυγατέρας δὲ
ἀποβαλόντας, ἐκπεσόντας ὁ πατερίδος, κατελθόντας ὁ μὲν
ἡμῶν ἀπὸ τῆς παυσανδρῆ τῇ τῶν πολιτῶν ἐλευθερίᾳ τὴν βίον
συγκρατῆσαντας. ὡς τε εἰ ἡμίονο τῇ φύσει καὶ τῇ τύχῃ κατὰ
τὴν τεχνίταις ἀμιλλα, χαλεπῶς μὲν αἰ ἀφαιρέσειν πότε-
ρον αὐτῆ τοῖς ἔργοις, ἢ τοῖς πρὸς ἀγῶμασιν ἐκείνη τῶν ἀνδρῶν
ὁμοιοτέρους ἀπέργασαι. λεκτέον ὅτι τῶν πρὸς αὐτοῦ
πρὸς τῶν.

Δημοσθένης ὁ πατὴρ Δημοσθένους, ἡ μὲν τῶν καλῶν καὶ
ἀγαθῶν ἀνδρῶν (ὡς ἰσορεῖ Θεόπομπος) ἐπεκλειπτοῦ Μα-
χάροποιος, ἐργασίῳ ἔχων μέγα, καὶ δούλοισ τεχνίταις τῷ το
πρὸς τῶν, ἀ δὲ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἶρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς
οὐκ ἴστωσ ἴσως ἐπὶ αἰτία πρὸς ὁδοσίας φουρνῶν ἐξ ἀγεος
ἐγερῶν, καὶ βαρβαρῶν γυναικῶν, οὐκ ἔγνω μὲν εἶπεν εἶτ' ἀληθῶς
εἶρηκεν, εἶτε βλασφημῶν καὶ κατὰ ψευδομῶν. ἀπολειφθεὶς δὲ
ὁ Δημοσθένης ὑπὸ τῶν πατρῶν ἐπὶ ἀέτης ἐν ἀπορία (μικρὸν
γὰρ ἀπέλιπεν ἡ σύμπασι τήμισις αὐτῆ τῆς ἐξίας πεντεκαίδεκα
ταλάντων) ὑπὸ τῶν ἐπιπέπων ἡδίκηθη, τὰ μὲν νοσοφισαμῶν,
τὰ δὲ ἀμελησάντων ὡς τε καὶ τῶν διδασκάλων αὐτῆ τῆς μισθῶν
ἀποστέρησται. ἀφ' ἧς τῆς τῶν ἐμμελῶν καὶ πρὸς ἡκόντων ἐ-
λευθέρῳ παιδὶ μαθητῆ ἀπαίδου τοσ δοκεῖ ἡμέας, καὶ ἔπειτα
τῶν σώματος ἀσθένειαν καὶ ἀρῶν, ἔπειτα ἐμμελῶν τοῖς πόνοις τῆ
μητρὸς αὐτὸν, ὅσδε πρὸς ὁδοσίας τῶν παιδαγωγῶν. ἡ γὰρ
ἐξ ἀρχῆς καὶ πρῶτος καὶ νοσῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν ἐπὶ πονηρί-
αν τῶν Βάταλον εἰς τὸν σώμα λέγεται σκωπτόμῶν ὑπὸ τῶν
παιδῶν λαβεῖν. ἡ δὲ ὁ Βάταλος (ὡς μὲν ἐνιοί φασὶν) ἀληθῆς
τῶν κατεργῶν καὶ δραματῶν εἰς τῶν καμωδῶν αὐτὸν Ἀν-
τιφάνης πεποίηκεν. ἐνιοὶ δὲ τινες ὡς ποιητῶν ἡσθεῶν καὶ παρῶν
να γραφόντος τῶν Βατάλου μέμνηται. δοκεῖ ὅτι καὶ τῶν οὐκ
ἀπορετῶν πὶ λεγῶν τῶν σώματος μορίων πρὸς τοῖς Ἀθη-
καῖς τότε καλεῖσθαι Βάταλος. ὁ δὲ Ἄργας (καὶ πῶς γὰρ
φασὶ τῶν Δημοσθένει ἡμέας παρῶν μῶν) ἢ πρὸς τῶν ἔργων ὁ Palmor. uide.
ὡς θεοῶν καὶ πικρῶν, ἐτέρη, (τῶν γὰρ ὅφιν ἐνιοὶ τῶν ποιητῶν ἀφ-
ημιονομάζουσι) ἢ πρὸς τῶν λόγων, ὡς ἀνιδντα τῶν ἀκρω-
μῶν. καὶ γὰρ Ἄργας τοῦσῶμα ποιητῆς ἡ νόμον πονηρῶν
καὶ ἀργαλέων. καὶ ταῦτα μὲν ταῦτα καὶ Γλάτανα. τῆς δὲ
πρὸς τοῖς λόγοις ὁρμῆς ἀρχῆς αὐτῶ φασὶ τοιαύτω ἡμέ-
σται Καλλιγράτου τῶν ῥήτορες ἀγαθῶν τῶν πρὸς ὁδοσίας

domum se capite obuoluto & mæsto animo reciperet, sequutum Satyrum mimum appellasse eum. Conquerente lamentabiliter apud eum Demosthene, quod qui inter omnes esset oratores laboriosissimus, corporisque in eo vigorem penè consumpsisset, non placeret populo tamen, sed temulenti, nauæ, indocti audirentur tenerent- que suggestum, ipse reiiceretur: Rectè ais, Demosthenes, dixisse Satyrum, at ego citò medebor cause, si mihi carmina aliqua Euripidis aut Sophoclis memoriter velis pronunciare. Quæ ubi pronuntiauit Demosthenes, repetisse eadem post Demosthenem Satyrum, itaq; egisse & reddidisse vultu decenti & apta actione eosdem versus, vt planè Demosthenes alios putaret. Vt iam intellexit quantum ex actione dignitatis atque venustatis accederet orationi, rem tenuem atq; inanem duxisse declamationem si pronuntiationem & actionem negligas. Hinc cellam ædificasse subterraneam, in qua lucubraret: quæ exitit etiam nostro æuo. Huc se omninò quidem quotidie contulisse ad formandam actionem & effingendam vocem: sæpè menses ibi continuasse duos aut tres, ac rasisse capitis alteram partem, quò, ne si summè quidem cuperet, prodire auderet verecundia causa. Quinetiam ex colloquiis cum aliis habitis, & sermonibus & negotiis, materiam sumpsit & occasiones industriæ. Vbi enim ab illis discesserat, confestim descendebat in palæstram illam, recensebatque ordine acta, & quæ pro iis aut contra dici possent. Præterea orationes quas audiuisset, secum repetens eas, in sententias reducebat & periodos: correctiones etiam varias comminiscabatur eorum quæ dicta sibi ab aliis essent, aut contra ab ipso ad alios, eaq; alia dicendi figura meditabatur reddere. Vnde est habitus parum ingeniosus, sed vim & facultatem dicendi parare ex labore. Cuius magnū indicium videbatur, quòd haud temerè quisquam Demosthenè audierit ex tempore dicentem: sed quum in concione sæpè sederet, & populus nominatim eum exciret ad dicendum, nisi esset meditatatus ad id & paratus, non procederet. Hinc alii concionatores illudebant eum, & Pytheas irridens, lucernam olere ait enthymemata eius. Cæterum hunc amare Demosthenes retudit, Nempe non eorundem, inquit, tibi & mihi Pythea conscia est lucerna. Ad alios non planè id ibat inficias, sed fatebatur non omnino scripti- onem adhibere ad dicendum, neque dicere tamen etiam se sine scripti- onem. Imò popularem hominè ostendebat esse eum qui ad dicendum meditare- tur. eum enim pertinere ad obseruantiam populi apparatus: ac floccipendere quid de dictione sentiat populus, id contemnentis autoritatem populi esse, & vi potius freti quam persuasione. Iam hac etiam nota vtuntur eius timiditatis ad subitò dicendum, quòd Demades illo percusso subinde exurrexerit promptè, eumque in dicendo expedite iuuerit. Demadem ille nunquam. Vnde igitur, roges, Æschines eius in dicendo supra modum admirandam esse dixit audaciam? Qui Byzantium Pythonem insultantem & inuehentem flumine orationis in Athenienses, solus surgens refutauit: aut quum Lamachus Myrinæus regū laudatione cõscripsisset Alexandri & Philippi, qua multa pro- bra congessit in Thebanos & Olynthios, eamque in mercato recitauit Olympiaco: subitò surgens,

A καὶ ἀπίοντος εἶχε δὲ συγκεκλιμένον καὶ βαρέως φέρον-
 τος, ἡσυχάζοντα Σάτυρον τὸν ὑποκρίτην, ὅτι τῆδε
 ὄντα, καὶ συλλεγεῖν ὀδυρομένην τὴν Δημοθένοις πρὸς αὐ-
 τὸν, ὅτι πρῶτον φιλοπονῶντος ὡν τὸ λεγόντων, καὶ μικρὸν δέων
 καταλαλέειν τὴν τῆς σώματος ἀκμῆν εἰς τῆτο, χάριν
 οὐκ ἔχει πρὸς τὸν δῆμον, ἀλλὰ κραπαλώντες αἰδέσθαι
 ναῦται καὶ ἀμαρτῆς ἀκούοντα καὶ κατέργουσι τὸ βῆμα, παρο-
 ρῶται δὲ αὐτὸς, Ἀληθῆ λέγεις ὡς Δημοθένης (φαίει τὸν
 Σάτυρον) ἀλλ' ἐγὼ τὸ αἴτιον ἰσχυρῶς ταχέως, αὐμοιτῶν Εὐ-
 ρειπίδου πινὰ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους ἐτελήσης εἰπεῖν ἀπὸ σῶ-
 B ματος. εἰπόντος δὲ τοῦ Δημοθένοις μετὰ λαβόντα τὸ Σάτυ-
 ρον, οὕτω πλάσσει καὶ διεξελθεῖν ἐν ἧται πρὸς ποῦν δὲ ἀφ᾽ ἑσέως
 τὸ αὐτὸν ῥῆσιν, ὡς θ' ὅλως ἐτέρων τῶν Δημοθένοις φαίωμαι.
 πεισθέντα δὲ ὅσον ἐκ τῆς ὑποκρίσεως τὰ λόγων χρημοῦ καὶ
 χρείως πρὸς ἐσέως, μικρὸν ἠγήσατο καὶ ὁ μηδὲν εἶπεν ἄσκη-
 σιν, ἀμελεῖται τῆς πρὸς φορῆς καὶ ἀφ᾽ ἑσέως τῶν λεγομένων.
 ἐκ τῆς κατὰ γαίον μὲν οἰκδομήσιν μελετητήριον (ὃ δὲ
 διεσώζετο καὶ καθ' ἡμᾶς) ἐστὶ αὐτὰ ὅτι πρῶτος μὲν ἐκείνης ἡ-
 μέρας πρὸς ἰόντα πλάθειν τὸ ὑποκρίσιν, καὶ ἀφ᾽ ἑσέως τὸ
 C φωνῶν πολλάκις ὅτι καὶ μὲν ὅσων δύο καὶ τρεῖς σιωπῆσι
 ξυρομένην τῆς κεφαλῆς ἡτέρον μέρος, ὑπὸ τῆς μὲν δὲ βα-
 λουμένη πρῶτον πρὸς ἐλθεῖν ἐν δὲ χεῖρα δὲ ἀγχιώω. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς τὸς ἐκ τῶν ἐπιπέδων καὶ λόγων καὶ ἀγο-
 ρίας, ὑποθέσεις ἐποιεῖτο καὶ ἀφορμὰς τοῦ φιλοπονείν. ἀ-
 παλλαγίς γὰρ αὐτῶν, τάχιστα κατέβαινον εἰς τὸ μελετητή-
 ριον, καὶ διεξῆει τὰς τε πρὸς ἐσέως ἐφεξῆς καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτῶν
 ἀπολογισμοῖς. ἐπὶ δὲ τοῖς λόγοις οἷς παρέτυχε λεγομένοις,
 ἀναλαβόμενος εἰς ἑαυτὸν, εἰς γράμματα ἀπῆγε καὶ ἀειόδοις
 ἐπιμνηστικῶν τε πρὸς δαπάνης καὶ μεταφορῶν ἐξαγορῶν
 τῶν εἰρημῶν ὑπὸ ἐτέρων πρὸς αὐτὸν, ἢ ὑπὸ αὐτοῦ πάλιν εἰς
 D ἄλλον. ἐκ τῆς δὲ εἶχεν ὡς οὐκ ἐφύθη ὡν, ἀλλ' ἐκ πό-
 νης συγκεκλιμένη δεινότητι καὶ διωάμει χροῦ μῦθος. ἐδόκει τε τῆς
 σημείον εἶναι μέγα, ὅτι μὴ ῥαδίως ἀκούσῃ τινα Δημοθένοις
 ὅτι καμρὸν λέγοντος, ἀλλὰ καὶ κατῆμνον ἐν ἐκκλησίᾳ
 πολλάκις τῆς δῆμου καλοῦντος ὀνομασί, μὴ παρελθεῖν, εἰ
 μὴ τῶν πεφρονηκῶν καὶ παρῆκτα σμῆνος εἰς τῆτο. ἄλλοι
 τε πολλοὶ τὸν δημαγωγῶν ἐχθρῶν αὐτὸν, καὶ Πύθεας ὅτι
 σκώπτων, ἐλλυχίων ἐφῆσεν ὅτι αὐτὸν τὰ ἐπιμνηστικῶν. τοῦ-
 πον μὲν οὐκ ἠμείψατο πικρῶς ὁ Δημοθένης, Οὐ τὰ γὰρ
 (εἶπεν) ἐμοὶ καὶ σοὶ, ὡς Πύθεας, ὁ λίγος σιωοῖδε. πρὸς δὲ τοῖς
 E ἄλλοις οὐκ ἀντιπάσιν ἢ ἔξαρτος, ἀλλ' οὐτε γράμματα, οὐτ'
 ἀγραφα καμρὸν ἢ λέγειν ὁμολογῶν. καὶ μὲν πρὸς δημοτικῶν ἀπέ-
 φαινον δῦδρα τὸν λέγειν μελετῶντα. περὶ τῆς γὰρ εἶναι τοῦτο
 δῆμος πρὸς ἀσκαλίω. ὅτι ὅπως ἐξοισιν οἱ πολλοὶ πρὸς
 τὸν λόγον ἀφῆρσι, ὀλιγοχρῆστος, καὶ βία μάλλον ἢ πειρῶν
 πρὸς ἐσέως. τῆς δὲ πρὸς καμρὸν ἀπολμίας αὐτῶν καὶ τοῦτο
 ποιούτω σημεῖον, ὅτι Δημοθένης μὲν ἐκείνῳ ἰερῶν ἡγεῖται πολ-
 λάκις ἀναστὰς ἐκ πρὸς χεῖρας σιωεῖπεν, ἐκείνος δὲ σιω-
 ποτε Δημοθένη. τῶν δὲ οὐκ ἔστιν (φαίει αὐτὸν) ὁ Αἰσχίνης πρὸς τὸν
 τοῖς λόγοις τὸν μὲν ταυμασιώτατον ἀπέκαλει τὸ δῦδρα: πῶς
 F δὲ Πύθωνι τῶν Βυζαντίων δρασινομῶν καὶ ῥέοντι πολλῶν καὶ
 τῶν Ἀθηναίων, ἀναστὰς μόνος ἀντίπτε; ἢ Δημοθένης τῶν Μυρ-
 ρίνων γαργαρότος ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου τῶν
 βασιλέων, ἐν ᾧ πολλὰ Θεβαίους καὶ Οἰωνῶν εἰρήκει
 κακῶς, καὶ ἀναγιγνώσκοντος Ολυμπιάσιν, πρὸς ἀναστὰς,

καὶ διεξελθὼν μὲν ἰσορίας καὶ ἀποδείξεως ὅσα Θεβαίοις καὶ Χαλκιδικῶσιν ἕως ἄρτι καλὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πάλιν ὅσων αἴτιοι κακῶν γεγένασιν οἱ κατακευόντες Μακεδόνες, οὕτως ἐπέσπευε τοῖς παρῶσι, ὥστε δέισαντα τὰς ἰσορίας τὸν σοφιστὴν, ἕως κενὸν τὸ πρῶτον ἔειπεν ὁ αἴτιος τοῦ Περικλέους τὰ μὲν ἄλλα μὴ πρὸς αὐτὸν ἠγήσατο, ὅ ἢ πλάσμα καὶ τὸν ἡμαθισμὸν αὐτῶν, καὶ ὅ μὴ παρῶσι μὴ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπειτα πειραμῶν λέγειν, ὡς ἔπειτα πούτων μεγάλου γεγονότος, ζήλων καὶ μιμούμενος, οὐ πρὸς πρῶτον τὴν ἐν ταῖς ἰσορίαις δόξαν, οὐδὲ ὅτι τὴν πολλὰ κίς ἐκὼν εἶ) ποιεῖσθαι τὴν δυνάμιν. ἐπεὶ τὸ λῆρον καὶ θάρσος οἱ λεγόμενοι ἕως αὐτῶν λόγῳ τῶν γενομένων μάλλον εἶχον, εἴ τι δεῖ πιστεύειν Ἐρατοσθένει, καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρείῳ, καὶ τοῖς κωμικοῖς ὧν Ἐρατοσθένης μὲν φησὶ αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλὰ καὶ γεγενῆσθαι ἄσχετον ὁ δὲ Φαληρεὺς τὸν ἐμμετρὸν ἐκείνον ὄρχην ἐμύσσει ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον, ὡς ἔπειτα εἰρησιώδης, Μα γὰρ, μα κρύβας, μα ποταμοῖς, μα νάμαθα. τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ ῥωποπρῶτην. ὁ δὲ πρῶτος ὁ ἰσχυρῶν, ὡς ἡρώδης τῶν αἰσθητῶν φησὶν, Οὕτως ἀπέλαβεν ὡς ἔπειτα ἔλαβεν. ἠγάπησε γὰρ ὁ ῥήμα τοῦτο πρῶτον ἁπλοῦς Δημοσθένους ἐκ τῶν εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ἄσχετον Ἀλοήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης καὶ πούτι πέπαιχεν, ἡ δὲ Ἀθηνῶσις Δημοσθένους σιωπεύουσα μὴ λαμβάνειν, ἀλλὰ ἀπολαμβάνειν πρῶτον Φιλίππου. πλὴν τὸν γε Δημάδην πρῶτον ἀμολόγησε τῆ φύσει ἡρώδης αἰσθητῶν εἶ), καὶ πρῶτον αὐτὸν γελαστικῶς τῶν Δημοσθένους σκέψεις καὶ πρῶτον ἁπλοῦς. Αἰείων δὲ ὁ Χίτος καὶ Θεοφράστου ἵνα δόξαν ἰσχυρῶν πρὸς τὸ ῥήτορον. ἐρωτηθέντα γὰρ ὁποῖός τις αὐτῶν φαίνεται ῥήτορον ὁ Δημοσθένης, εἰπεῖν, Ἀξίος τὸ πόλεως ὁποῖός τῃ Δημάδης, ἔπειτα τὸ πόλιν, ὁ δὲ αὐτὸς Φιλόσοφος Πολύδικον ἰσορεῖ τὸ Σφήτιον, ἕνα τῶν τότε πολιτευομένων Ἀθηνῶσιν, ἀποφαίνατο μέγιστον μὲν εἶ) ῥήτορα Δημοσθένην, διωατώτατον δὲ εἰπεῖν, Φωκίωνα. πλείστον γὰρ ἐβραχυτάτη λέξει νομῶν ἀφαιρεῖν, καὶ μὲν τοῖς καὶ τῷ Δημοσθένει φασὶν αὐτὸν, ὅσάκις αὐτὸν ἀντιφάνησεν αὐτῶν Φωκίων ἀισχύνοιο, λέγειν πρὸς τοὺς σιωπῆτας, Ἡ δὲ ἐμμετρῶν λόγων κατὰ αἰσθητῶν τοῦτο μὲν οὐκ ἀδύνατον εἶτε πρὸς τὸ λόγον τοῦ αἰσθητῶν ὁ Δημοσθένης, εἴτε πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν δόξαν ἐπέπονθε, πολλῶν πρῶτον καὶ μακρῶν πρῶτον ἐν ῥήματι καὶ ἰσχυρῶν πρῶτον ἐχόντες ἀφαιρεῖν κυριώτερον ἡρώδης. τοῖς δὲ σωματικαῖς ἐλαττώμασι τοιαύτῳ ἐπὶ ἡρώδης ἀσκησιν (ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημητρίος ἰσορεῖ, λέγων αὐτῶν Δημοσθένους ἀσχετοῦ πρῶτον γεγενῆσθαι) τὴν μὲν ἀσάφειαν καὶ ἄσχετον τῆς γλώττης ἐκείνου ἀφαιρεῖν καὶ ἀσχετοῦ εἰς τὸ σῶμα ψήφοις λαμβάνοντα, καὶ ῥύσεις ἅμα λέγειν. τὴν δὲ φωνὴν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνάζεσθαι, καὶ ταῖς πρὸς τὰ σιωπῆτας ἀφαιρεῖν ἀσχετοῦ, καὶ λόγους ἵνα ἢ ἰσχυρῶν ἅμα τὰ πρῶτον πικρῶν πρῶτον πρῶτον ἀφαιρεῖν. εἶ) δὲ αὐτῶν μέγα κατὰ πρῶτον οἴχοι, καὶ πρὸς τὸ τῶν μελέτων εἶ) ἀσχετοῦ ἰσχυρῶν πρῶτον. λέγεται δὲ ἀφαιρεῖν πρῶτον πρῶτον δεομένου σιωπῆτας, καὶ διεξιόντος ὡς ἔπειτα λαβοὶ πλῆγας, Ἀλλὰ σὺ γε, (φάσκει τὸν Δημοσθένην) πούτων ὧν λέγεις ὁδὸν πέπονθας. ὅτι τῶν αἰσθητῶν τῶν φωνῶν δὲ ἀφαιρεῖν, καὶ βολῶντες, Ἐγὼ Δημοσθένης ὁδὸν πέπονθας. Νῆ Δία (φάσκει) νῦν ἀσχετοῦ φωνῶν ἀδικημάτων καὶ πεπονθότος. ἔπειτα ὡς ἐπὶ μέγα πρὸς πρῶτον εἶ) τὸ νόνον,

A commemoratis exemplis & argumentis multorum Thebanorum & Chalcidensium adversus Græciam meritorum, contra multis calamitatibus quæ adulatoribus Macedonum referendæ acceptæ essent, usque adeo commovit auditores ut percussus tumultu sophista subduceret se ex conventu. At qui apparet Demosthenem cætera Periclis neglexisse, actionem verò eius & conformationem, nè de repente, neque omni de re diceret fortuito; velut hinc creuisset, sequutum & repræsentantem, non sanè repudiassè, quam dabat occasio gloriam: neq; frequenter voluisse tamen suam facultatem credere fortunæ. Audaciam certè & confidentiam orationes quas dixit, quam quas scripsit, habuerunt maiorem, siquid est Eratostheni credendum & Demetrio Phalereo, comicisque. Eratosthenes sæpè ait eum in dicendo furore abreptum. Phalereus iusiurandum versu comprehensum illud aliquando velut numine afflatum peregrisse, *Per terram & fontes, per fluvios & latices*. Ex comicis quispiam appellat eum Rhopperperethram, quasi dicas futilem & loquacem. Alius obiter cauillans quòd antitheto vteretur, ait, Sic recepit sicut cepit. Frequenter enim hoc verbum vsurpabat affectatum Demosthenes: nisi sanè Antiphanes hic ad orationem de Haloneso allusit, quam Demosthenes ut reciperent non acciperent consuluit à Philippo. Cæterum Demadem quidem omnes, vbi naturam suam sequeretur, fatentur cæteris præfulsisse, ac superatas ab eius extemporanea dictione Demosthenis lucubrations & apparatus. Aristoteli Chius Theophrasti quoque censuram quandam prodit de oratoribus. Interrogatum enim qui sibi videretur Demosthenes orator, respondisse, Dignus hac vrbe. Qualis Demades? Supra urbem. Idem Philosophus Polyeuctum Sphettium scribit, vnum ex iis qui per id tempus temp. Athenis gerebant, dixisse summum Demosthenem oratorem esse, sed acerrimum, in dicendo Phocionem. plurimum enim eum paucissimis verbis sententiæ complecti. Et verò ipsum etiam aiunt Demosthenem, quoties contra se dicturus pulpitem conscenderet Phocion, ad familiares suos dicere solitum, *Mearum securis orationum exurgit*. Incertum est autem de oratione illius sic sentiret Demosthenes, an de vita & existimatione: quòd permultis & prolixis circuitibus vnum verbum & nutum existimaret probati viri esse validiorem. Corporis vitiis hanc adhibuit exercitationem, ut author Phalereus est Demetrius, qui ex ipso audisse se iam magno natu Demosthene refert: Linguam inexplanatam hæsitantemque coniectis in os calculis versus simul recitando expugnasse & correxisse. vocem currendo & ascensu ingrediendo arduo exercitasse differentem, simulque orationem aut versus intento spiritu pronuntiantem, habuisse domi magnum speculum, cuius ex aduerso stantem declamare solitum. Quum eum adisset quidam ut causam suam susciperet orans, commemoraretque à quopiam se cæsum: dicitur Demosthenes respondisse, Tu verò nullam iniuriam, ut dicis, passus es. Hic quum homo vocem intenderet, ac vociferaretur, Ego Demosthene iniuriam non sum passus? Nunc, dixisse, ego vocem audio læsi & violati. Tanti referre arbitrabatur ad fidem faciendam vocis contentionem

Ο μὲν αὖτ' ἐξ ἑρπύλλου, ὃς ἦ τῆς πόλεως νικᾷτω συμφέρον. Νι-
 κόδημος δὲ ὁ Μεσσηνίου Κασαίδρου πατρὸς Περικλέους πατέ-
 ρον, εἴτ' αὖτις ὑπὸ τῷ Δημητρίῳ πολιτευόμενος, ὅτι
 ἔφη τὰ μάλιστα λέγειν αἰεὶ γὰρ εἶναι συμφέρον ἀκροᾶσθαι τῶν
 κεραιωτῶν) οὕτω καὶ πάλιν Δημοσθένους ἐγγυμνὸν εἰπεῖν, ὅτι
 ὁ ἀρετοῦ καὶ πλαγιάζοντος ἢ φωνῆ ἢ παρῆγοι, ἀλλ'
 ὡς παρ' ἐφ' ἐνός καὶ ἀμεταβλήτου διαγράμματος τῆς πολι-
 τείας, ἕνα τόνον ἔχον ἐν τοῖς παρῆγοις αἰεὶ διετέλεσε.
 Περικλῆος δὲ ὁ φιλόσοφος καὶ τῶν λόγων αὐτῶν φησὶν οὕτω γε-
 γραῖσθαι τοῖς πλείστοις, ὡς μόνον τὸ καλὸν δι' αὐτὸ ἀρετοῦ
 ὄντος, τὸ πάλιν τῷ θεοῦ, τὸ καὶ Ἀριστοκράτους, τὸ ὑπὸ τῶν
 ἀτελειῶν, τοῖς Φιλιππησίου, ἐν οἷς πάντων οὐ παρῆγοι ἢ ἡδίστον ἢ
 ῥᾶστον ἢ λισιτελέσαν ἄλλ' αὖτις πολιτείας, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῶν
 ἀσφάλειαν καὶ τῶν σωτηρίαν οἴεται δεῖν ἐν δούτερον τάξει τῶν
 καλῶν ποιῶσθαι καὶ τῶν παρῆγοις, ὡς εἴγε πάλιν τῶν ὑποθέ-
 σεις αὐτῶν Φιλοδοκίᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων ἀντιθέσει παρῆγοι ἀ-
 δρεῖα τε πολεμική, καὶ ὁ καθαρώς ἕκαστα παρῆγοι, ὅτι
 ἐπὶ τῶν Μυροκλήα καὶ Πολυεύκτου καὶ Ὑπερίδου Σπυριδίου
 τῶν ῥητόρων, ἀλλ' αὖτις Κίμωνος καὶ Θουκυδίδου καὶ Περικ-
 λέους ἀξίως ἴσθησθαι. τὸ γὰρ μετ' αὐτὸν ὁ Φωκίων, ὅτι
 ἐπαίνετο παρῆγοις πολιτείας, ἀλλὰ δοκῶν μακροδ-
 ῆζειν, ὅπως δι' ἀδρεῖαν καὶ δικαιοσύνην ὁδοῖν οἰδαμὸν χεῖρων
 ἔδοξε τῷ Εὐφιάδου καὶ Ἀριστοκράτους καὶ Κίμωνος ἀντιθέσει.
 Δημοσθένης δὲ ὅτι ἐν τῶν ὅπλοις ἀξίωσις, ὡς φησὶν ὁ
 Δημήτριος, ὅτι παρῆγοι λαμβάνειν παρῆγοι ἀπὸ χω-
 ροῦ, ἀλλὰ ὁ μὲν παρῆγοι Φιλίππου καὶ Μακεδονίας αἰά-
 λωτος ὢν, τὰ δὲ ἄνωθεν ἐκ Σύσων καὶ Ἐκβατομένων ὅτι παρῆγοι
 χροῖα καὶ καὶ ἀκεκλυσμένος, ἐπαίνεσθαι μὲν ἰχθυώ-
 τας ἴσθησθαι τῶν παρῆγοι καὶ ἀμμήσθαι τῶν οὐχ ὁμοίως.
 ἐπεὶ τοῖς γε καὶ αὐτὸν ῥητορίας (ἔξω τῶν λόγων ἰχθυώ-
 να) καὶ τὰ βίβη παρῆγοι. φαίνεται ὅτι καὶ μὲν παρῆγοις μάλιστα
 τῶν δὲ μὲν ἀρετοῦ καὶ παρῆγοι τῶν ὅτι παρῆγοις τῶν πολ-
 λῶν ἀντιθέσεων, καὶ τοῖς ἀμμήσθαι αὐτῶν ὅτι παρῆγοις, ὡς
 ἐκ τῶν λόγων λαβεῖν ὅτι. ἰσορεῖ ὅτι καὶ Θεοπόμπου ὅτι τῶν
 Ἀθηνῶν ὅτι πᾶσι παρῆγοι ἀλλομένων αὐτὸν κατηγόρει, ὡς
 οὐχ ὑποθήκε, ἰσορεῖ ὅτι καὶ ἀμμήσθαι, ὡς φησὶν ὁ
 ἀνδρῶν Ἀθηνῶν, συμεβῆλω μὲν, καὶ μὴ γέλητε, χροῖα τε
 συμεβῆλω δὲ, ὅτι καὶ γέλητε. σφόδρα δὲ χροῖα τε ἀμμήσθαι
 αὐτῶν πολιτείας καὶ ὅτι παρῆγοι Ἀντιφάντος ὅτι ὑπὸ τῆς ἐκ-
 κλησίας ἀφαιρέσει συλλεβῶν, ὅτι τῶν Ἐλίου παρῆγοι βε-
 λῶν παρῆγοι, καὶ παρῆγοι ὅτι παρῆγοι τῶν δὲ μὲν
 γέλητος, ἢ λέγειν ὑποθήκε Φιλίππου τὰ νεώτερα ἐρε-
 τήσειν καὶ παρῆγοι ὁ ἀνδρῶν ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἀπέ-
 θανε. κατηγόρει δὲ καὶ τῆς ἰερείας Θεορίδου, ὡς ἄλλα ῥα-
 δουρῆσις πολλὰ, καὶ τοῖς δούλοις ἕξαπατῶν διδασκάλου
 καὶ θανάτου τιμησάμενος ἀπέκτεινε. λέγειται δὲ καὶ τὸν καὶ
 Τιμοθέου πᾶσι τῶν λόγων, ὅτι χροῖα τε ἀμμήσθαι Ἀπολλοδώ-
 ρου εἴλε τὸν ἀνδρα πᾶσι τῶν ὀφλήματος, Δημοσθένης γράψαι τῶν
 Ἀπολλοδώρου, καὶ τῶν καὶ τοῖς παρῆγοι Φορμίωνα καὶ Στε-
 φανον, ἐφ' οἷς εἰκότως ἠδύξασε. καὶ γὰρ Φορμίωνα ἠγωνίζετο
 λόγων Δημοσθένους παρῆγοι τὸν Ἀπολλοδώρου, ἀτεχῶς, κα-
 τῆγοι ὅτι ἐνός μαχαροπώλου, τὰ κατ' ἀλλήλων ἐγγυμνῶν
 ἀπὸ πωλοῦτος αὐτῶν τοῖς ἀντιθέσει. τῶν δὲ δημοσίων, ὅ
 μὲν κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Τιμοκράτους καὶ Ἀριστοκρά-
 τος, ἐτέροις ἐγράψασαν, οὕτω τῇ πολιτείας παρῆγοι ἡλιθίου.

A Est ille quidem inimicus, sed vincat bonum pu-
 blicum : Messenius Nicodemus, qui antè fau-
 rat Cassandro, mox aggregavit se ad Demetrium,
 negavit se pugnancia dicere: semper enim con-
 ducere dicto audientem esse victoribus. non
 perinde, inquam, dicere de Demosthene quea-
 mus, conuertisse aut variasse eum vocem vel a-
 ctionem : sed quasi in eadem & immutabili
 formula reipub. tractandæ vnum in administran-
 da repub. conseruavit tenorem. Panætius Phi-
 losophus vel orationes eius ita refert conseriptas
 plerasque, vt qui decernat honestum propter se-
 ipsum esse expetendum, vt illam De corona,
 Contra Aristocratem, Pro immunitatibus, Phi-
 lippicas. quibus in omnibus non ad id quod iu-
 cundissimum est, aut facillimum, aut vtilissimum,
 cohortatur ciues, sed identidem securitatem
 atque salutem postponendam censet honesto
 & decoro : vt si cum contentione eius in re-
 bus susceptis & dicendi diuinitate virtus con-
 iuncta bellica sit & abstinencia, non in albo ora-
 torum quo Myroeles fuit, & Polyeuctus, & Hy-
 perides, sed excelsio loco cum Cimone, Thucy-
 dide & Pericle dignus sit qui recensatur. quip-
 pe ex illis qui ei succedere, Phocion, quanuis
 non optimas partes in repub. tueri, sed stare vide-
 batur à Macedonibus, fortitudinis tamen & iu-
 stitiæ laude nulla vsquam re inferior Ephialte,
 vel Aristide, vel Cimone, numeratus est. De-
 mosthenes verò nec in armis memorabilis, vt De-
 metrius perhibet, neque aduersus munera capi-
 enda satis vallatus, quanquam à Philippi & Ma-
 cedonum pecunia inuictus : superioribus tamen
 ex regionibus Sufis & Ecbatanis allato auro ex-
 positus & demerfus, prædicare maiorum virtu-
 tes præclarissimè potuit, imitari non potuit. Nam
 cæteris certè sui temporis oratoribus, Phocio-
 nem excipio, etiam vita præcelluit. Videtur et-
 iam liberè præfertim ad populum egisse relu-
 ctans plebis libidini, peccataque eius infectans,
 vt accipere ex eius orationibus licet. Iam scri-
 bit Theopompus, quum populus Atheniensis
 accusatorem in causa quadam eum nominaret,
 obstreperet autem motem non gerenti: surrexif-
 se eum ac dixisse, Vos me Atheniensis confi-
 liarium vel inuiti habebitis, calumniatorem ne
 si volueritis quidem. Minimè verò popula-
 re fuit id quod contra Antiphontem egit, quem
 in concione liberatum ad consilium rapuit A-
 reopagi : contemptaque populi offensione, do-
 cuit pollicitum Philippo inflammaturum se na-
 ualia, de cuius consilii sententia est necatus.
 Adhæc sacerdotis Theoridis nomen detulit cum
 de aliis delictis, tum quòd fallere seruos doce-
 ret, atque quum litem capitis æstimasset, da-
 mnauit eam. Fama quoque est orationem con-
 tra Timotheum prætorem, qua Apollodorus
 vsus pecuniam se ei mutuò dedisse probauit,
 scripsisse Apollodoro Demosthenem, nec non
 orationes contra Phormionem & Stephanum.
 quò nomine haud immeritò est improbatus.
 F Pugnavit enim sine dubio contra Apollodorum
 oratione Demosthenis Phormio, quasi ex ea-
 dem taberna vendentis iudicio contendenti-
 bus in se mutuò gladios. Ex publicis illas con-
 tra Androtionem, Timocratem, Aristocratem,
 quum nondum attigisset rempub. aliis scripsit.

δοκεῖ γδ

Apparet eum, quum eas orationes ederet, annos natum fuisse viginti septem aut octo. Orationem contra Aristogitonem ipse dixit, & illam De immunitatibus in gratiam, vt testatur ipse, Ctesippi Chabrizæ filii: vt nonnulli autamant, nuptias ambiens matris adolescentis. non duxit eam tamen vxorem, sed Samiam quandam, vt tradit Demetrius Magnesius in libris De synonymis; in matrimonio habuit. Oratio de falsa legatione in Æschinem haud liquet, an habita sit, quamuis Idomeneus sententis demptis solis triginta dicat Æschinem absolutum. Verum quatenus ex vtriusq; de corona scriptis orationibus licet conicere, res videtur secus se habere. Neuter enim horum aperte vel perspicue istius contentions meminit vt ad iudicium vsque progressæ. Sed malo hæc vt alii disceptent. Actiones publicæ Demosthenis hoc aperte vel tempore pacis præ se ferebant, vt quicquid conabatur Macedo, omne id insinularet & ad singula concitaret populum Atheniensem atque inflammaret. Vnde plurimus apud Philippum erat de eo sermo. Ac quum inter decem legatos venisset in Macedoniam, audiuit quidem Philippus omnes, ad illius vero orationem accuratissimè respondit. Non accepit alioqui perinde Demosthenem honorificè & comiter, sed Æschinem & Philocratè impensius amplexus est. Quare quum hi Philippum commendarent, vt disertissimum, & specie pulcherrimum, & verò etiam strenuum potatorem & hilarem in conuiuio: non potuit abstinere quin interuenteret ea, & cauillaretur primum sophistæ, fœminæ alterum, postremum esse spongiæ, regis laudem esse ibi nullam. Quum res ad bellum inclinarent, non ferente otium Philippo, Atheniensibus autem à Demosthene incensis: primum concitauit Athenienses ad aggrediendam Eubœam, quam tyranni subiu-gauerant Philippo. quò quum traiecissent, ex plebiscito, quod ille scripserat, exegerunt Macedonas. Inde Byzantiis & Perinthiis, quibus bellum faciebat Philippus, opem tulit, suadens populo vt posita simultate, obliteratisq; quæ vtrique bello sociali admiserant, submitte: et iis auxilium, a quo fuerunt conseruati. Mox in legatione profectus, conuenit ciuitates Græcas, sollicitauitq; atque omnes in Philippum, demptis paucis, cõciuit, vt præter urbanas copias conscriberent xv millia peditum, & duo equitum, pecunia & stipendium in externos milites promptè conferretur. Quo tempore ait Theophrastus, quum postularent loci vt certa summa definiretur tributis, dixisse Crobylū concionatorem bellum certum modum non habere pabuli. Erecta Græcia ad euentū, quum coi- rent per singulas gentes & vtbes Eubœi, Achæi, Corinthii, Megarenses, Leucadii, Corcyra: maximus supererat Demostheni labor, societati vt adiungeret Thebanos, qui finitimi sunt Atticæ, & vires habebant ad bellū faciundum, & imprimis tunc numerabantur inter Græcos bellatores. Verum non erat procliuè recentibus Phocico bello beneficiis Philippo mancipatos ab eo reuocare Thebanos, maximè quòd leuibibus ex vicinitate certaminibus in dies refricarentur quas illæ ciuitates inter se habebant, bellicæ controuersiæ.

τοῖς περὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον τετρασθμόρους ὑπὸ τοῦ Φιλίππου μεταστῆσαι τοὺς Θεβαίους, καὶ μάλιστα ταῖς ἀφ' ἑαυτῶν γένησιν ἀφίμαχίας ἀναξαγορῶν ἐκείνους τῶν πολεμικῶν πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἑαυτῶν ταῖς πόλεσιν.

A δοκεῖ γὰρ δυοῖν ἢ τριῶν δέοντα ἔτη τεράχοντα γεγονῶς ἄξεινεῖν τοὺς λόγους ἐκείνους. τὸν δ' ἔχ' Ἀεισογίππος αὐτὸς ἠγωνίατο, καὶ τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν, ἀφ' ἧς Χαβεία παῖδα Κτήσιππον, ὡς φησὶν αὐτὸς· ὡς δ' ἐνοιοι λέγῃσι, τ' μητέρας τῶν νεανίσκου μωμόδρος. οὐ μὲν ἔγημε ταύτῃ, ἀλλὰ Σαμία ἕνι σωώκησεν; ὡς ἰσορεῖ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ σωωγῶν. ὁ δ' κατ' Αἰγίνου τῆς πρὸς ἀρεσθείας ἀδ' ἄλλον εἰ λέλεκται. καὶ τοὶ φησὶν Ἰδομνίδης πρὸς τεράχοντα μόνος τὸν Αἰγίνῃ ἀποφυγεῖν. ἀλλ' οὐκ ἔοικεν οὕτως ἔχειν παλῆθές, εἰ δὲ τοῖς περὶ φεθαίου γεγραμμένοις ἐκείνων λόγους τεκμαίρεσθαι. μέμνηται γὰρ ὁδότερος αὐτῶν εἰσαργῶς ὁδότερ βαίως ἐκείνου τὸ ἀγῶνος, ὡς ἀχρεῖ δίκης πρὸς ἐλθόντος. ταυτὶ μὲν οὖν ἑτέρῳ ἀφ' ἀκριβοῦσι μάλλον. ἢ ὅ τ' Δημοσθένους πολιτεία φανέρεται μὴ ἔπι καὶ τῆς εἰρήνης ὑπαρχούσης, ὁδότεν ἑάντος ἀνεπιτίμητον τῶν πρὸς ἀπομνήμων ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἀλλ' ἐφ' ἐκείνῳ ἡρατῆτος τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἀφ' ἑκείνῳ ὅτι τὸν ἀφ' ἑαυτῶν. διὸ καὶ πρὸς Φιλίππου πλείστος ἔως λόγος αὐτῶν, καὶ ὅτε ἀρεσθείων, δέκατος ἦκεν εἰς Μακεδονίαν, ἦκουσε μὲν πρῶτον Φίλιππος, ἀπειπε δὲ μετὰ πλείσσης ἔπι μελείας πρὸς τὸν ἐκείνου λόγον. οὐ μὲν ἔν γε ταῖς ἄλλαις πημαῖς καὶ φιλοφροσύναις ὅμοιον αὐτὸν τῶν Δημοσθένει παρεῖχεν, ἀλλὰ πρὸς ἡγετο τοῖς περὶ Αἰγίνῃ καὶ Φιλοκράτῃ μᾶλλον. ὅθεν ἐπαγομῶτων ἐκείνων τὸν Φίλιππον ὡς καὶ λέγῃσι διωπατῶτων, καὶ κάλλισον ὀφθῆναι, καὶ νῆ Δία συμπεῖν ἰχθυώτων, ἡσυχάζετο βασιλείων ὅπισκῶπτεν, ὡς ὁ μὲν, σοφιστοῦ, ὁ δ' ἰ, γωαχῆς, ὁ δ' ἰ, αὐτοῦ εἶη, βασιλέως δ' ὁδότεν ἐγκάμιον. ἐπεὶ δ' εἰς ὁ πολέμῃν ἐρρέπε τα πρὸς ἡματῶν, τὸ μὲν Φιλίππου μὴ διωπατῶν τῶν ἡσυχίαν ἀγῶν. τῶν δ' Ἀθηναίων ἐγερῶν ὑπὸ τῶν Δημοσθένους, πρῶτον μὲν εἰς Εὐβοίαν ἐξώρμησε τοὺς Ἀθηναίους καταδεδουλωμένῃ ὑπὸ τῶν τυραννῶν Φιλίππου, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, ἐκείνου δ' ἡφίσημα γράψατος, ἐξήλασαν τοὺς Μακεδόνιας. δὴ ἄλλοι δ' Βυζαντίοις ἐβοήθησε καὶ Περσῆσι ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος πολεμουμένοις· πείσας τὸν δῆμον, ἀφέντα τῶν ἔθρων, καὶ ὁ μεμνησθαι τῶν περὶ τὸν συμμαχικὸν ἠμῶν τῶν ἐκατέρωθεν πόλεμον, ἀποφείλαι διώαμιν ἀδ' οἰς, ὅφ' ἡς ἐσώθησαν. ἔπειτα ἀρεσθείων καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τοῖς Ἑλλησι, καὶ παρ' ἐξῶν, συνέστησε, πλείω ὀλίγων, ἀπομνήων ὅτι τὸν Φίλιππον· ὡς τε σὺν ἑταῖρῳ ἠμῶν περὶ μὲν μουσίων καὶ πεντακισχίλιων, ἰππέων δ' ἑξαχίλιων, ἀδ' τῶν πολιτικῶν διωάμειος· χεῖματῶν δ' καὶ μιστοῖς τοῖς ξένοις εἰσφέρεισθαι πρὸς τῶν. ὅτι καὶ φησὶ Θεόφραστος ἀξιομῶτων τῶν συμμαχικῶν, ὁραθῆναι εἰσφορας, εἰπεῖν Κράβυλον τὸν δημαγωγὸν, ὡς οὐ τεταρτάτη σιτεῖται πόλεμος. ἐπηρῶν δ' τῆς Ἑλλάδος πρὸς ὁ μέλλον, καὶ σιωπῶν κατ' ἔθνη καὶ πόλεις Εὐβοέων, Ἀχαίων, Κορινθίων, Μεγάρων, Λακεδαιῶν, Κερκυραίων, ὁ μέγιστος ὑπελείπετο τῶν Δημοσθένει τῶν ἀγῶνων, Θεβαίους πρὸς ἀναγῶν τῆ συμμαχία, χῶσαν τε σὺν ὁρῶν τῆς Ἀτικῆς, καὶ διώαμιν ἐναγῶν ἔχοντες,

καὶ μάλιστα τότε τῶν Ἑλλήνων διδοκμομῶν ἐν πῆς ὀπλοῖς. ἡ δ' οὐ γὰρ ἴδιον, ὅτι πρὸς φάτοις ἀεργητήμασι

οὐ μὲν ἀλλ' ἐπεὶ Φίλιππος ὑπὸ τῆς αἰῆς τῆς Ἀμφιαδῶν
 Διτυχίας ἐπαγερόμενος, εἰς τὴν Ἐλάτταν ἐξείφθησεν ἐπέ-
 σε, καὶ τὴν Φωκίδα κατέλαβεν, ἐκπεπληγμένων τῶν Ἀθηναίων,
 καὶ μηδενὸς ὀλομάντος ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα, μηδὲ ἔχον-
 τος οὐ τι χεῖρ λέγειν, ἀπορίας οὐσης ἐν μέσῳ καὶ σωπῆς, πα-
 ρελθὼν μόνος ὁ Δημοσθένης, σιωποῦντος τῶν Ὀηβαίων ἐ-
 χεσθαι· καὶ τὰλλα παρὰ τὴν ἀρρίνωσιν καὶ μετεωρίσας (ὡς
 παρ' εἰώθη) τὸν δῆμον ταῖς ἐλπίσιν, ἀπεσάλη παρ' ἐσθλῆς
 μετ' ἐτέρων εἰς Θῆβας. ἐπεμψε δὲ καὶ Φίλιππος (ὡς Μαρ-
 σύας φησὶν) Ἀμύνταν μὲν καὶ Κλέαρχον Μακεδόνας,
 Δάοχον δὲ καὶ Θεοταλὸν καὶ Θεοσυδάον, αἰτεροῦσας. B
 ὁ μὲν οὖν συμφέρον οὐ διέφυγε τοῖς τῶν Ὀηβαίων λογι-
 σμοῖς, ἀλλ' ἐν ὁμίμασιν ἐκείσιν εἶχε τὰ τῶν πολέμου δῆνα,
 ἐπὶ τῶν Φωκικῶν βραυμάτων νεαρῶν παρὰ τὸν ἄρμοντον. ἡ δὲ
 τοῦ ῥήτορος δυνάμις (ὡς φησὶ Θεόπομπος) ἐκρεπίζουσα
 τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ ἀναχέουσα τὴν φιλοτιμίαν, ἐπεσκέ-
 τησε τοῖς ἄλλοις ἀπάσιν· ὥστε φόβον καὶ λογισμὸν καὶ χάριν
 ἐκβαλεῖν αὐτοῖς, ἐνδοσιῶντας ὑπὸ τοῦ λόγου παρὰ τὸ κα-
 λόν. οὕτω δὲ μέγα καὶ λαμπρὸν ἐφάνη τὸ τοῦ ῥήτορος ἔρ-
 γον, ὥστε τὸν μὲν Φίλιππον ἀθύς ἐπικηρυκδέας, δέον-
 τον εἰρήνης, ὀρθῶν δὲ τὴν Ἐλλάδα ἀγέσθαι, καὶ σιωπεύσαν-
 τῆνα παρὰ τὸ μέλλον, ὑποπρετεῖν δὲ μὴ μόνον τοῖς στρατη-
 γοῖς τῶν Δημοσθένει ποιοῦσας τὸ παρ' ἐστατόμνον, ἀλλὰ
 καὶ τοῖς Βιογράχας διοικεῖσθαι τὰς ἐκκλησίας ἀπάσας,
 ὅσδ' ἐν ἡτῶν ὑπὸ ἐκείνου τότε τὰς Ὀηβαίων ἢ τὰς Ἀθη-
 ναίων, ἀγαπωμένου παρ' ἀμφοτέροις καὶ διωσατέουτος, ἐκ
 ἀδίκως, ὅσδ' ἐπ' ἀξίαν, ὡς παρ' ἀποφάνεται Θεόπομπος,
 ἀλλὰ καὶ πᾶν παρ' ἐσηκόντως. τύχη δὲ τις (ὡς εἶοικε) δαμό-
 νιος ἐν παρ' ἐσθλῶν παρ' ἐσθλῶν, εἰς ἐκείνου καὶ ἄλλοις συμπαρ' ἐ-
 νεσθαι τὴν Ἐλλάδα, ἐναντιοῦσας τοῖς παρ' ἐ-
 σθλῶν, καὶ πολλὰ σημεῖα τῶν μελλόντων ἀναφανέν, ἐν οἷς ἡ τε
 Πυθία δῆνα παρ' ἐφάνη μεντεύματα, καὶ χρησμοὶς ἦδε το πα-
 λαῖος ἐκ τῶν Σίβυλλείων,

Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης,
 Αἰετὸς ἐν νεφέσῃ καὶ ἠέρι θήσασθαι.

Κλαίει ὁ κηθεῖς, ὁ δὲ νικῆσας ἀπόλωλε. τὸν δὲ Θερ-
 μώδοντα φασὶν εἶναι παρ' ἡμῶν ἐν Χαλκιδεῖα, ποταμὸν μι-
 κρόν εἰς τὸν Κηφισὸν ἐμβαλλόν· ἡμεῖς δὲ καὶ μὲν οὐδὲν
 ἴσμεν οὕτω τῶν ῥήματων ὀνομαζόμενον, εἰς ἄλλο δὲ τὸν
 καλούμενον Αἴμωνα, Θερμώδοντα λέγεσθαι τότε. καὶ παρ'
 ἐσθλῶν παρὰ τὸν Ἡρακλείον, ὅπου κατεστράτεπεδόν οἱ E
 Ἕλληες. καὶ τεκμαίρομεθα, τῆς μάχης ἡρωϊκῆς, ἀμα-
 τος ἐμπληροῦσθαι καὶ νεκρῶν τὸν ποταμὸν, ταυτην ἀφ' ἡμέ-
 ρων, τὴν παρ' ἐσηκόντως· ὁ δὲ Δούεις οὐ ποταμὸν εἶναι φησὶ
 τὸν Θερμώδοντα, ἀλλ' ἰσάντας πινὰς οὐκίω καὶ παρ' ἐ-
 σθλῶν, ἀφροσύνησιν ἀρεῖν λίθινον ὑπὸ ζαμμιάτων ἡ-
 νῶν ἀφροσύνησιν, ὡς εἶη Θερμώδων, ἐν ταῖς ἀφροσύνης
 Ἀμαζόνα φέρων τεπεωμύων. παρ' ἐσθλῶν χρησμοὶς ἄλλον
 ἀδεσθαι, λέγειν,

Τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι μάχην μὲν παμμέλαν ὄρνι,

Τῶν τοι κρέα πολλὰ παρ' ἐσθλῶν αἰθερόποιοι. τῶντα F
 μὲν οὖν ὅπως ἔχει διατηρησθαι χαλεπόν. ὁ δὲ Δημοσθένης λέ-
 γεται τοῖς τῶν Ἑλλήων ὅπλοις ἐκτεταρρῆκως, καὶ λαμπρῶς ὑπὸ ῥώμης καὶ παρ' ἐσθλῶν ἀφροσύνης
 παρ' ἐσθλῶν τοῖς πολέμοις ἀερόμενος, οὐτε χρησμοῖς εἶναι παρ' ἐσθλῶν, οὐτε μεμψείας ἀφροσύνης· ἀλλὰ καὶ τὴν
 Πυθίαν ὑποπρετεῖν ὡς φιλιππίζουσα, ἀφροσύνης Ἑπαμινώνδου τοῖς Ὀηβαίοις, καὶ Γερακλείου τοῖς Ἀθηναίοις,

Al Palmer.

A Verumenimuerò postquam, successu ad Amphi-
 polim elatus, raptim Elateam irrupit, & Phocidē
 occupavit: perculsis Atheniensibus, quum con-
 scendere suggestū nemo auderet, nec quid dice-
 ret haberet, omnia autem desperatio & silentium
 teneret, solus prodiit Demosthenes, autorq; fuit
 vt sollicitarent Thebanos: quumque de cætero a-
 nimasset & spe more suo erexisset populum, The-
 bas cum aliis legatus est. Ad eos refellendos misit
 etiam Philippus, vt Marsyas tradit, Amyntam &
 Clearchum Macedonas, præterea Daochū Thef-
 salum, & Thrasydæum. Quid expediret non falle-
 bat in deliberando Thebanos, sed erant omnibus
 ante oculos belli incommoda recentibus adhuc
 Phocicis vulneribus. At huius vis oratoris, vt au-
 tor est Theopompus, quæ excitabat animos eo-
 rum & incendebat ad gloriam, obstruxit omni-
 bus reliquis: vt quasi lymphati, ab oratione eius
 rapti ad honestum, metum, rationem, gratiam
 abiicerent. Factum autem huius oratoris tantum
 exitit & tam insigne, vt legatos extemplò mitte-
 ret Philippus ad pacem petendam, omnis erige-
 ret se Græcia, & confurgeret ad id quod impende-
 bat, accommodarent verò se Demostheni, non
 modò prætores Athenienses dicto ei audientes,
 sed & Bæotarchæ: concionibus ille præesset o-
 mnibus non secus tunc Thebanorum quàm A-
 theniensium. charus erat enim vtrobique, & do-
 minabatur nō immeritò neq; ab re, vt ait Theo-
 pompus, sed optimo iure. Atqui fatalis quædam
 fortuna, quæ conuersione rei um in articulo defi-
 niebat Græciæ libertatem, videtur cæptis relu-
 ctata fuisse, multaq; signa edidisse insequentium.
 in quibus vaticinia Apollinis horrenda prænun-
 tiabant. Vetus etiam canebatur ex carminibus
 Sibyllinis oraculum,

Ad Thermodontem pugna cupio procul esse,
 Atq; modo hanc aquila ex calo atque e nube videre.
 Flet victus, perit quoque cui victoria cessit.

Thermodontem aiunt apud nos Charoneæ par-
 uum amnem esse, qui in Cephisum illabatur. Nos
 profluentem qui ita nominetur nullum hoc tem-
 pore nouimus: coniiimus tamen eum qui nunc
 vocatur Hæmon, fuisse tunc Thermodontem di-
 ctū. præterlabitur fanū Herculis, vbi castra Græci
 habuere. Ducimur autem coniectura, quum secū-
 dū prælium cruore cadaueribusq; exundasset a-
 mnis, hoc nomen commutasse. Fluiuium negat
 Duris Thermodontem esse: sed quum tentorium
 quidam erigerent & fossa cingerent, sigillum eos
 reperisse marmoreū, cum inscriptione, Thermo-
 dontē esse, qui vnus ferebat fauciam Amazonem.
 Hac de re aliud oraculum in hunc modum canit,

Ad Thermodontem pugnam expectes auis atra.
 Corpora tunc hominum campo permulta iacebunt.

Verum quid huius rei sit, difficile existimatu est.
 Demosthenes fertur Græcorum fretus armis,
 atque mirè ob vires & alacritatem tanti exerci-
 tus hostem laceffentis elatus, non permisisse vt o-
 raculis mouerentur aut attenderent vaticinia,
 imò vatem Delphicam dixisse suspectam esse,
 vt quæ cum Philippo faceret: suggerens Epami-
 nondam Thebanis, & Atheniensibus Periclem,

quos viros ista timiditatis ratos praetextum suis confiliis esse vsos. Hactenus vir ille perhibendus fuit. In conflictu nihil praecleari vel quod consentaneum esset orationibus suis, edidit: sed cepit fugam turpissimè deserto ordine & armis abiectis, nec inscriptionē, vt dixit Pytheas, veritus clypei, cui fuit literis inscriptum aureis, Bona fortuna. At Philippus recenti exultās victoria, & vino grauis, cadaueribus insultans initium cecinit Demosthenis plebisciti, ad pedē attollens vocē & supplodēs,

Demosthenes Demosthenis sic censuit Peaniensis.

Discussa verò crapula quum magnitudinem secum reputasset propòsiti periculi, horror eū perstrinxit eloquentiæ & neruorum illius oratoris: qui in diei momento vnus aleam ipsum iacere de imperio & vita compulisset. Noimēn autem eius ad regem vsq; Perfatum perlatū est: qui per literas satrapis imperauit pecuniā vt darent Demostheni, atque confiliis eius praec omnibus Graecis obtemperarent: quòd tumultibus Graecorū distingere Macedonem & inuoluere valeret. Comperit hæc postea Alexander: qui epistolas quasdam Demosthenis, & Sardibus inuenit ducum regionū monumenta, quibus exprimebatur pecuniæ ei data summa. Hac iactis clade Graecis, oratores qui diuersam sectam in repub. sequebantur, insultantes Demostheni, quæstiones & iudicia struebāt ei: at populus non his modò exemit eum, sed colere quoque non destitit, atque ad remp. capessendā vt bonum ciuem reuocauit. Itaq; quum relata à Chæronea conderētur tumulo ossa, permisit Demostheni vt eos qui occubuerant laudaret. Nec abiecto vel fracto animo tulit, vt scribit & exagitat Theopompus, casum: sed eo quòd vt quū maximè honoraret & ornaret suasorem, declarauit non pœnitere se illius confiliorum. Ac Demosthenes quidem eam orationem habuit. Plebiscitis verò, quod auersaretur & pro inauspicata haberet sortem & fortunam suam, nō suum sed amicorum vicissim praecscripsit nomen, dum extincto Philippo recepit animum. Neque enim diu fuit ab hac ad Chæroneam victoria superstes: id quod nouissimo versu videtur pœnunciassè oraculum,

Flet victus, perit quoque cui victoria cessit.

Rescuiit autem clam mortē Philippi Demosthenes. Praeparans vero Athenienses ad audendum in futurum, hilaris in curiam, vt si somnium vidisset ex quo ingens bonum expectandum esset populo Atheniēsi, processit: nec multo post adfuerunt de Philippi obitu nuncii. Læti nuncii causa, illico diis honorem habuerunt, & coronam decreuerūt Pausaniæ. Demosthenes vero prodiit splendide amictus & coronatus, septimo die quæ defuncta eius filia esset, vt refert Æschines: qui ei hoc impropert, odium obiiciens liberorum, ipse quū degener fuerit & effœminatus, si luctum & eiulatum lenis & pii fecit animi signa, eosque qui moderatè & placidè ferant eos casus, improbauit. Equidem ob necem eos regis, qui adeo cum ipsis victis in successu rerum egit clementer & humaniter, sumpsisse honestè coronas, vel etiam diis immortalibus immolasse, nequaquam dixerim. est enim cum odio digni, tum imbecillis animi, venerari & ciuitate donare viuentem,

θανάτω βασιλέως ημέρας ούτω και φιλανθρωπίως εν οίς ητύχησε χρησαμένηου πλάσασιν αὐτίς, σεφανηφορεῖν καλώς, εἰ ὅ και θύειν, οὐκ ἀειποιμι. (πρὸς γὰρ τὴν νεμεσητὰ και ἀγγυνης, ζῶντα μὲν πμᾶν και ποιῆσθαι πολιτίω,

Α ὡς ἐκείνοι τὰ τοιαῦτα δειλίας ἠγούμενοι προσφάσκει, ἐχρᾶντο τοῖς λογιμοῖς. μέχρι μὲν οὖν τούτων ἀνὴρ ἰὺ ἀγαθός. ἐν ὅτῃ μάχῃ καλὸν εἶδεν οὐδὲ ὁμολογούμενοι ἔργον οἷς εἶπεν ἀποδείξαι μὲν, ὡς τε τὴν τάξιν ἀποδράς ἀίχμα, και τὰ ὄπλα ρίψας, εἶδεν τὴν ἐπιγρηφίω τῆς ἀσπίδος (ὡς ἔλεγε Πυθέας) ἀιγυμνῆς, ἐπιγρηγαμμένης χρᾶμματα χρυσοῖς, Ἀγαθὴ τύχη. παραυτίκα μὲν οὖν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀφ᾽ οὗ χραθὴν ἐξυβείσας, και καμάσας ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεθύων, ἦδε τὴν δρχίω τῶ Δημοσθένους ἡ φήσματος, πρὸς πόδα διαύρων και ὑποκρούων, Δημοσθένους. Δημοσθένους Παναγιῶς τὰ δ᾽ εἶπεν. ἐκνήψας ὅ και ὁ μέγιστος τοῦ πρῶτοντος αὐτὸν ἀγῶνος ἐν γὰρ λαβῶν, ἐφειθέ τὴν δεινότητά και τὴν δυνάμιν τῶ ρήτορος, ἐν μέρει μικρῶ μίας ἡμέρας τὸν ἄσφ τῆς ἡγεμονίας και τῶ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀνακασθεῖς ἄσφ αὐτῶ. διείκτο δὲ ἡ δόξα μέχρι τῶ Περσῶν βασιλείως. κακείνος ἐπέμψε τοῖς σαβᾶπαις χρᾶμματα χρῆματα Δημοσθένει δίδοναι κελεύων, και πρὸς ἐχθρὸν ἐκείνῳ μάλιστα τῶ Ἑλλήνων, ὡς πρῶτα εἰσάσασθαι διωαμῆν και κατὰ εἰν τῆς Ἑλλήνων ταρχαῖς τὸν Μακεδῶνα. ταῦτα μὲν οὖν ὑπερῶν ἐφώρασεν Ἀλέξανδρος, ἐν Σαρδέσιν ἐπιτολάς πινας ἀνδρῶν τῶ Δημοσθένους, και χρᾶμματα τῶ βασιλέως στρατηγῶν, δηλοῦντα ὅ πλῆθος τῶ δοθέντων αὐτῶ χρῆμάτων. τότε ὅ τῆς ἀτυχίας τοῖς Ἑλλήσι γρηγορήσας, οἱ μὲν ἀππολιτῶν ὁμοῖοι ρήτορες, ἐπεμβαίνοντες τῶ Δημοσθένει, κατεσκιάζον δὲ θῆνας και γραφᾶς ἐπὶ αὐτῶ. ὅ δὲ δῆμος οὐ μόνον τούτων ἀπέλυεν, ἀλλὰ και ἡμῶν διετέλει, και πρὸς καλούμενος αὐτῆς ὡς ἄνοιου εἰς τὴν πολιτείαν, ὡς τε και τῶ ἰσέων ἐκ Χαρῶνείας χρημαθέντων, και φασηομένων, ὅ ἐπὶ τοῖς ἀνδράσιν ἐπαμον εἶπειν ἀπέδωκεν, οὐ ταπεινῶς οὐδὲ ἀγρυναῖς φέρων ὅ συμβεβηκῶς, (ὡς γράφει και φαγαδεῖ Θεόπομπος) ἀλλὰ τὰ πμᾶν μάλιστα και χρῶμειν τὸν σύμβουλον, ἀποδεικνύμενος ὅ μὴ μετᾶμείλεσθαι τοῖς βεβουλεύμενοις. τὸν μὲν οὖν λόγον εἶπεν ὁ Δημοσθένης, τοῖς ὅ φησισμασιν οὐχ ἑαυτὸν, ἀλλὰ ἐν μέρει τῶ φίλων ἐκαστον ἐπέγραφεν, ἐξοικωνίζοντος τὸν ἴδρον δαίμονα και τὴν τύχην, ἔως αὐτῆς ἀνέθάρρησε, Φιλίππου τελευτήσαστος. ἐτελεύτησε ὅ τῇ πρὸ Χαρῶνείαν ἀτυχία χρονον οὐ πολὺν ἐπιβιώσας. και τῶτο δοκεῖ τῶ τελευτᾶ τῶ ἑπὶ τὸν ὀχρησιμὸς ἀποκατασθαι, Κλαίει ὁ νικηθεῖς, ὅ ὅ νικῶσας ἀπολλῶλεν. ἔγνω μὲν οὖν κρύφα τὴν τῶ Φιλίππου τελευτῶν ὁ Δημοσθένης. πρὸς καταλαμβαῖων ὅ ὅ φαρρῆν ἐπὶ τὰ μέλλοντα τοῖς Ἀθῆναιοῖς, πρὸς ἦθε φαδρὸς εἰς τὴν βουλίω, ὡς ὅναρ ἐωρακῶς ἀφ᾽ οὗ τῆ μέγα πρὸς δοκᾶν Ἀθῆναιοῖς ἀγαθόν. και μετ᾽ οὐ πολὺ παρῆσαν οἱ τὸν Φιλίππου θανάτον ἀπαγγέλλοντες. διὸς οὖν ἔθρον διαγέλια, και σεφανοῦ ἐψηφισαντο Πασαῖαν. και πρὸς ἦθεν ὁ Δημοσθένης ἔχων λαμπρὸν ἰμάτιον ἐσεφατωμένος, ἐβδόμεν ἡμέραν τῶ γυραθῶς αὐτῶ τεθηκῶς, ὡς Αἰσχίνης φησι, λαιδρῶν ἐπὶ τούτῳ, και κατηγορᾶν αὐτῶ μισοτεκνῶν, αὐτὸς ὡν ἀγρυνη και μαλακῶς, εἰ τὰ πένθη και πρὸς ὀδυρμοῖς ἡμέρου και φιλοσοφῶν ψυχῆς ἐποιεῖτο σημεῖα, ὅ δὲ ἀλύτως φέρειν ταῦτα και πρῶτως, ἀπέδοκίμαζεν. ἔγω ὅ, ὡς μὲν ἐπὶ

πεπόντος δ' ὕφ' ἑτέρου, μὴ φέρειν τὴν χάριν μετρίως, ἀλλ' ἔπισηκταῖν τὰ νεκρῶν καὶ παυόντων, ὡς περ' αὐτοῖς ἀνδραγαθῆσαι (ταῖς) ὅτι μὲν τοῖς οἴκῳ τύχας καὶ δ' ἀκρῶνα καὶ ὀδυρμῶν δ' ἀπολιπὼν ταῖς γυναιξίν ὁ Δημοσθένης, ἀ τῆ πόλει συμφέρειν ἔπειτα, αὐτ' ἔπειτα πέν, ἐπαινώ, καὶ πῆμα πολιτικῆς καὶ ἀνδρώδους ψυχῆς, αἰετὸς δ' κρινόνισα μῦρον, καὶ τὰ οἰκεία πάθη καὶ πρῶτα μαλακῶ τοῖς δημοσίοις ἐπιδόμενον, τῆρεν δ' ἀξίωμα πολὺ μᾶλλον ἢ τοῖς ἑσπερίοις τῶν βασιλικῶν καὶ τυραννικῶν προσώπων. οἷς ὀραμῶν οὔτε κλάοντες οὔτε γελῶντες ἐν τοῖς θεάτροις ὡς αὐτοὶ θέλουσι, ἀλλ' ὡς ὁ ἀγὼν ἀπαυτεῖ πρὸς τὴν ἑσπέρειαν. χωρεῖς δ' οὗτων, εἰ δεῖ τὸν ἀτυχῆσαν μὴ πειροῖν ἀπαρηγήτον ἐν τῷ πάθῳ κείνῳ, ἀλλὰ καὶ λόγοις χρῆσθαι κρυφίῳσι, καὶ πρὸς ἡδῶν πρῶτα μαλακῶ τε εἶπεν τὴν ἀξίωσιν, ὡς περ' οἱ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀπὸ τῶν λαμπρῶν καὶ ἀντιτύπων ὅτι τὰ χλωρὰ καὶ μαλακὰ χροῖα τὴν ὄψιν ἀπάγῃν κελδόντας) πόθεν αἰ τις ἀπαγῆται βελτίῳ παρηρησίαν, ἢ πατείδος ἀτυχούσης, ἐκ τῶν κρινῶν παθῶν ὅτι τὰ οἰκεία σύγκρασις ποιεῖ μῦρον τοῖς βελτίοσι ἀφανίζουσαν τὰ χεῖρα; αὐτὰ μὲν οὖν εἶπεν πρὸς τὴν ἀξίωσιν, ὀρῶντες ἔπι κλάοντα πολλοὺς καὶ ἀποθηλιώντα τὸν Αἰσχίνῳ τὰ λόγια οὕτω πρὸς οἴκον. αἱ δ' πόλεις, πάλιν τῶν Δημοσθένους ἀπαρτίτων αὐτῶν, στωίσαντο. καὶ Θηβαῖοι μὲν ἐπέθεντο τῇ Φρουρᾷ, καὶ πολλοὺς αἰείλον, ὅπλα τῶν Δημοσθένους αὐτοῖς πρῶτα ἀσάσαντος. Ἀθῆναιοι δ' ὡς πολεμήσοντες μετ' αὐτῶν παρεσκόλαζοντο. καὶ δ' βήμα κατεῖχεν ὁ Δημοσθένης, καὶ πρὸς τοῖς ἐν Ἀσία στρατηγῶν τῶν βασιλέως ἔγραφε, τὸν ἐκείθεν ἐπεχειρῶν πόλεμον Ἀλέξανδρον, πᾶσα καὶ μὲν γίγνεται ἀποκαλῶν αὐτὸν. ἐπεὶ μὲν τοῖς πρὸς τὴν χάριν ἡμέρος, παρῶν αὐτὸς μετὰ τῆς διωμέως εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἔξεκέρητο μὲν ἢ δραστήτης τῶν Ἀθῆναιῶν, καὶ ὁ Δημοσθένης ἀπεσβήκει. Θηβαῖοι δ' ἐπὶ πρὸς τὴν ἑσπέρειαν, ἠγωνίσαντο καὶ αὐτοῖς, καὶ τὴν πόλιν ἀπέβαλον. Ἰουρῶν δ' μεγάλου τοῖς Ἀθῆναιῶσι πρὸς ἑσπέρειαν, ἀπεσβήκει μὲν ὁ Δημοσθένης. ἀρεθεῖς δ' μὲν ἑτέρων πρὸς τὴν ἑσπέρειαν πρὸς Ἀλέξανδρον, δίστας δ' τὴν ὀργὴν, ἐκ τῶν Κιθαιρῶν ἀνεχώρησεν ὀπίσω, καὶ τὴν πρὸς τὴν ἑσπέρειαν ἀφῆκεν. οὗτος δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐζητεῖ πέμπων τῶν δημοκρατῶν δέκα μὲν, ὡς Ἰδομενεὺς καὶ Δουρεῖς εἰρήκασιν ὀκτῶ δ', ὡς οἱ πλείστοι καὶ δοκιμώτατοι τῶν στρατηγῶν, τοῖς δὲ, Δημοσθένη, Πολύδωκτον, Ἐφιάλτιον, Λυκαργῶν, Μυρκαλέα, Δάμωννα, Καλλιθένη, Χαρίδημον. ὅτε καὶ τὸν πρὸς τῶν πρὸς τὴν ἑσπέρειαν λόγον ὁ Δημοσθένης, ὅς τοῖς λύκῳ τοῖς κύνῳ ἐξέδωκε, διηγοσάμενος, αὐτὸν μὲν εἰκασε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ, κυσὶν ἑσπέρειαν τῶν δήμου μαχομένων; Ἀλέξανδρον δ' ἢ Μακεδόνῃ, μονόλυχον πρὸς τὴν ἑσπέρειαν. Ἐπὶ δ' ὡς (ἔφη) τοῖς ἐμπόροις ὀραμῶν, ὅταν ἐν βυβλίῳ δείγμα πρὸς τὴν ἑσπέρειαν, δι' ὀλίγων πυρῶν τοῖς πολλοῖς πρὸς τὴν ἑσπέρειαν, οὕτως ἐν ἡμῖν λαοθαῖετε πᾶσι τοῖς στυγεροῖς. αὐτὰ μὲν οὖν Ἀριστοβούλου ὁ Κασσανδρῶν ἐστὶν ἔφη. βουλομένων δ' τῶν Ἀθῆναιῶν καὶ ἀποροῦντων, ὁ Δημάδης λαβὼν πέντε τάλαντα πρὸς τῶν ἀνδρῶν, ὡμολόγησε πρὸς τὴν ἑσπέρειαν καὶ δεήσασθαι τῶν βασιλέως ἑσπέρειαν αὐτῶν. εἴτε τῆ φιλία πρὸς τὸν βασιλέα, εἴτε πρὸς τὸν μετὸν ἑσπέρειαν, ὡς περ' ἑσπέρειαν, φόνε κεκοροσμένοι. ἐπὶ δ' οὖν καὶ παρητήσατο τοῖς ἀνδράσιν ὁ Δημάδης, καὶ διήλλαξε αὐτῶν τὴν πόλιν. ἀπελθόντος δ' Ἀλεξάνδρου,

A interfecto ab alio non ferre modicè gaudium, se insultare in mortuum, & quasi præclaram ipsi rem gessissent, triumphum canere. Quòd verò domesticas fortunas & lacrymas lamentationesq; fecerit Demosthenes, ac quæ censuit in publicum utilia, hæc egerit, id comprobo: existimòq; politici animi & fortis multo magis eum qui semper respicit rempublicam, & priuata incommoda perturbationesq; alleuat negotiis publicis, tueri dignitatem, quàm histriones, qui personas regum agunt vel tyrannorum, quos in theatris nec plorantes pro libitu suo nec ridentes cernimus, sed ut argumentum requirit fabulæ. Ad hæc si afflictus non est relinquendus, ut inopia consolationis in mærore contabescat, verùm sermone adhibenda alleuatio & mens ad iucundiora traducenda: perinde ut iis qui laborant oculis, ad virides colores & molles præscribimus à splendidis & visum ferientibus ut aciem conuertant: vndenam præsentiore sumas cōsolationem, quàm oppressa republica ex publicis miseriis temperaturam priuatarum querendo, quæ lætioribus obruat tristiora? Hæc ut diceremus delapsi sumus, quòd Æschinem videamus ea oratione inflectere pleròsq; & mollire ad commiserationem. Porro ciuitates iterum inflammatae ab Demosthene, conspirauerunt. Thebani, quum iis arma suppeditasset Demosthenes, adorti præsidium, multos obruncarunt: Athenienses accingebant se ad iungenda cum iis socia arma. dominabatur in concionibus Demosthenes, & ad regios in Asia duces scripsit ad bellum inde Alexandro concitandum, puerum vocans & margitem, id est morionem. Postquam verò rebus domi cōpositis cum exercitu ille in Bœotiam mouit, concidit ferocitas atheniensium, obtorpuit Demosthenes, Thebani ab his deserti signa soli cum illo contulere, quorum fuit vrbs expugnata. At athenienses ingenti circumuenti perturbatione, instituerunt ad illum mittere Demosthenem. Hic delectus cum aliis ad Alexandrum legatus, quòd iram eius formidaret, ommissa legatione ex Cithærone retrò domum est regressus. Extemplo deposit per legatos Alexander ex oratoribus, ut Idomeneus & Duris tradidere, decem: ut plerique & probatissimi scriptores, octo hosce, Demosthenem, Polyuctum, Ephialtem, Lycurgum, Myroclum, Damonem, Callisthenem, Charidemum. **E** Ibi fabulam Demosthenes recensuit de ouibus, quemadmodum lupi canes dederunt: qua se sociofque canibus assimilauit pro populo propugnantibus, atque Alexandrum Macedonem vnicum luptm appellauit. Adiecit etiam, ut mercatores videmus, quum in patella circumferunt specimen, per granatritici pauca magnū distrahentes numerum: ita vna nobiscum vos omnes nec opinantes ipsi proditis. Hæc Aristobulus Cassandreus scripta reliquit. Consultantibus atheniensibus neque expedientibus, Demades quinq; talentorum ab illis mercede accepta, legatū obtulit se iturum & deprecatorē pro iis ad regem, siue amicitia eius fretus, siue sperans expletum se reperiturum velut leonem cruore exatiatum. Induxit regem, eripuitque illos Demades, ac reduxit cum eo in gratiam ciuitatem. Post discessum alexandri

extollebantur hi: Demosthenes abiectus agebat. Ad motum Agidis Lacedæmonii crexit de integro nonnihil caput: mox metu trepidavit quiescentibus Atheniensibus, Agide cæso & obrutis Lacedæmoniiis. Hac tempestate contra Cresiphontem iudicium de corona constitutum est. Nomen eius delatum fuit Chæronda archonte, paulo ante cladem Chæronensem, iudicatum decem annis post, archonte Aristophonte. Fuit hoc iudicium ut aliud publicum nullum celebratum, quæ oratorum fama quæ iudicum fortitudine. Qui, quum accusatores Demosthenis plurimum id temporis pollerent, Macedonibusq; studerent, non condonauerunt iis Demosthenis caput: sed ita splendidè absoluerunt, ut minus quinta quaque sententia secundum Æschinem iudicaretur. Ille confestim cessit vrbe, Rhodiq; atque in Ionia ludum habuit, ibique ætatem exegit. Breui post Harpalus, qui & malè sibi ex luxu conscius, & Alexandrum iam terribilem amicis tremens, profugit eum, ex Asia delatus Athenas est. Huic ad populum confugiendi, seque in fidem eius cum pecunia & nauibus permittenti, cæteri oratores auro oculos adiicientes præstò fuerunt, consuleruntq; populo ut supplicem reciperet ac tutaretur. Demosthenes suasit primùm Harpalum ut abigerent, cauerentq; ne nullo necessario aut iusto prætextu ciuitatem implicarent bello: inde paucis diebus quum recenseretur pecunia, conspicatus delectatum calice regio Harpalus, cæclaturamq; considerantem & speciem, iussit ut manibus eum tractaret, & libramentum pensaret auri. Admirante pondus Demosthene, atq; quantum penderet requirente, arridens, Pender, inquit, tibi Harpalus viginti talenta. Mox insequente nocte calicem ei cum viginti talentis misit. Acute autem Harpalus ex obrutu, fronte exporrecta, coniectu oculorum, notauit cupidi auri hominis sensum. Neque enim restitit Demosthenes, sed ictus munere, ut si præsidium recepisset, adiunxit se Harpalo. Postridie collo lana & fasciis diligenter obligato in concionem progressus, quum excitaretur ad dicendum, nutu ostendit præclusam sibi vocem esse. Ibi homines faceti cauillantes, non angina dixerunt, sed argentangina oratorem nocte correptum. Post vbi vniuersus populus donis sensit labefactatum, purgareq; se parantem atque placare ipsum non audiuit, sed obstrepuit infensus: exurgens quidam falsè ait, Non audietis Atheniensis istum, qui calicem habet? Harpalum autem vrbe extemplò interdixerunt. ac veriti ne rationem reddere cogentur pecuniæ, quam ceperant oratores, quæstionem accuratè habuerunt, domosque perstrutati sunt, præterquam Calliclis filii Arrenidæ. Vnum huius domicilium, ut autor est Theopompus, quod nuper vxorem domum duxisset, ipsosæ causa, quæ intus erat, non permiserunt excuti. At Demosthenes re dissimulata plebiscitum scripsit, ut curia Areopagi hac de re quæreret, & quos iudicaret illa huius affines culpæ, ut punirentur. Quum à consilio imprimis esset ille ipse damnatus, stitit quidem se iudicio: verùm lite quinquaginta talentis æstimata, quum coniectus in vincula esset,

A μεγάλοι μὲν ἦσαν οὗτοι ἑαυτὰ δὲ ἔφερα πένε ὁ Δημοσθένης. κινουμένω δ' Ἀγιδί τῷ Σπαρτιάτῃ βραχέα σιωπέκων. πάλιν, εἴτ' ἐπὶ ἤξει, τῷ μὲν Ἀθηνῶν οὐ σιωπέκων, τῷ δὲ Ἀγιδί πεσόντος, καὶ τῷ Λακεδαιμονίων σιωπέκων. εἰσήθη δ' ὅτε καὶ ἡ πρὸ τῆς τεφάνου γραφῆς καὶ Κτισφάντος, γραφῆσα μὲν ἐπὶ Χαϊρώνδου ἀρχόντος, μικρὸν ἐπὶ τῷ Χαϊρωνικῶν, κερθεῖσα δὲ ὑπερον ἔτεσι δέκα ἐπὶ Ἀρισφάντος, ἡμομένη δ', ὡς ἑσπερία τῷ δημοσίῳ, ἀεὶ δὲ τὴν δόξαν τῷ λεγόντων, καὶ τὴν τῷ δικαζόντων ἀνέμειναι· οἷσις ἐλαμύοισι τὸν Δημοσθένι, **B** τότε πλείστον διωκτέσι καὶ μακεδονίζοισι, οὐ παρῆχθητο ἢ κατ' αὐτὸν ψήφον, ἀλλ' οὕτω λαμπαρῶς ἀπέλυται, ὥστε τὸ πέμπτον μέρος τῷ ψήφον Αἰγίνῳ μὴ μετὰ λαβῆν. ἐκείνος μὲν οὖν ὄντος ἐκ τῆς πόλεως ὡχέτ' ἀπὸ τῆς, καὶ πρὸ Ρόδου Ἰωνίαν σφισθῶν κατεΐωσε. μετ' οὐ πολὺ δ' Ἀρπαλὸς ἤκεν εἰς Ἀσίας εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἀποδράς Ἀλέξανδρον, αὐτὰ τε τὰ παρῆχματα σιωπέκως ποιησάμενος ἀσπίαν, καὶ κείνον ἠδὲ χαλεπὸν ὄντα τοῖς φίλοις δεδοικώς, καὶ ἑαυτὸν τῷ δημοσίῳ, καὶ μετὰ τῷ χρημάτων καὶ τῷ ἑαυτὸν ὡχέτ' ἀπὸ τῆς, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες **C** ὄντος ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβόησαν, καὶ σιωπέκων τοῖς Ἀθηνῶσι δέχεσθαι καὶ σάξιν τὸν ἰκέτιον. ὁ δὲ Δημοσθένης παρῆχθη μὲν ἀπελαμύειν σιωπέκων τὸν Ἀρπαλὸν, καὶ φυλάττειν αὐτὸν τὴν πόλιν ἐμβάλασιν εἰς πόλεμον, εἰς οὐκ ἀνάγκης καὶ ἀδίκου παρῆχασως ἡμέρας δὲ ὀλίγας ὑπερον εἰσαγαζομένων τῷ χρημάτων, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀρπαλὸς ἠδὲ τὰ βασιλικῆ κύλικι, καὶ καὶ ἀμαθῶντα τὸ ῥεῖον καὶ εἶδος, ἐκέλευε ἀφασασαίνα, τὸ ὄκλιον ἑχρισίου σκίφασ. ταυμάσαστος δὲ τῷ Δημοσθένι οὐ βάρως, καὶ πυρομένου ποσὸν ἀγὰ, μετὰ τῶν Ἀρπαλὸς, Ἀξεί **D** σι (φροσίν) εἰχσοι ταλάντα καὶ ἡμομένης ταχιστα τῆς νυκτός, ἔπεμψεν αὐτὰ τὴν κύλικα, μετὰ τῷ εἰχσοι ταλάντων. τὸ δὲ ἄρα δόξος ὁ Ἀρπαλὸς ἐραδικὸς πρὸς χρισίον ἀνδρὸς ὄφιν, καὶ ἀφασά καὶ βολαῖς ὀμμάτων ἀνδρῶν ἠήτος. οὐ γὰρ ἀντέχευ ὁ Δημοσθένης, ἀλλὰ πληγῆς ὑπὸ τῆς δωροδοκίας, ὡς πρὸ ὡχέτ' ἀπὸ τῆς φροσίν, πρὸς κεχαρηθεί τῷ Ἀρπαλῷ καὶ μὴ ἡμέραν εἰ καὶ καλῶς ἐλείοι καὶ ταμίαις κατὰ τὸ φαχίλου κατελίξασθαι, εἰς τὸ ὀκλήσιαν παρῆχθη. καὶ κελδόντων ἀφασά καὶ λέγην, διένθευ ὡς ἀποκεκομμένης αὐτὰ τὸ φωνῆς. οἱ δὲ ὄφουεις χλωδάζον **E** τες, ὅχ ὑπὸ σιωπέκων ἐφασσον, ἀλλ' ἀπὸ ἀργυροφάνης εἰλήθηται νύκτωρ τὸν δημαγωγόν. ὑπερον δὲ τῷ δήμου πρυτάνος ἀποδομῆς τὴν δωροδοκίαν, καὶ βουλομῆς ἀπολογείας καὶ πείθη, οὐκ ἐάντος, ἀλλὰ χαλεπῶντος καὶ ἰορβουώτος, ἀφασά πρὸς ἑστωφέν, εἰπὼν, Οὐκ ἀκούσατε, ὡ ἀφδρες Ἀθηνῶσι, τῷ τὴν κύλικα ἐχρῆτος; τότε μὲν οὖν ἀπέπεμψαν ἐκ τῆς πόλεως τὸν Ἀρπαλὸν· δεδοίτες δὲ μὴ λήθῃ ἀπαιτῆσαι χρημάτων διηπάκισαι οἱ ῥήτορες, ζήτησιν ἐποιοῦτο νεαικὴν, καὶ τὰς οἰκίας ὀπιόντες ἠρεμύων, πλὴν τῆς Καλλιχέου τῷ Ἀρρενίδου. μόνου γὰρ τὴν τούτου νεωστὶ **F** γελαμικῆτος, οὐκ εἶασαν ἐλεγετῆρας, νύμφης ἐνδον οὐσης, ὡς ἰσορεῖ Θεόπομπος. ὁ δὲ Δημοσθένης ὁμοσε χαράν, εἰσιπέκε ψήφισμα, τὴν δὲ Ἀρείου πάγου βασιλῆος ἐξετάσασ

v. Palm. ex.

τὸ παρῆχμα, καὶ τοῖς ἐκείνη δόξαν ἀδικεῖν, δοῦναι δίκην. ὁ δὲ παρῆχτος αὐτὸ τῆς βουλῆς ἐκείνου καὶ ἀφασισμένης, εἰσήθη μὲν εἰς τὸ δικαστήριον, ὄφλων δὲ πενήτηκοντα ταλάντων δίκην, καὶ ὡχέτ' ἀπὸ τῆς εἰς τὸ δεσμωτήριον,

αἰσχρῆ τῆς αἰτίας, φασὶ, καὶ δι' ἀδένεια τοῦ σώματος, οὐ
 διωκτοῦ φέρειν τὸν εἰργλόν, ἀποδραῖναι, τοῖς μὲν λαθόν-
 τα, τῶν δ' ἰσχυροῦν ἐξουσίαν δόντων. λέγεται γοῦν ὡς οὐ μα-
 κρὰν τοῦ ἀσπυροῦ φεύγων, ἀποδοιτό πινας τῶν ἀσπυροῦν αὐτῷ
 πολιτῶν ἐπιδικάζωντας, καὶ βούλοιο μὲν αὐτὸν ἀποκρύπτειν.
 ὡς δὲ ἐκείνοι φησὶν ἀμφοῖν τοῦτο, καὶ παρελθόντες
 ἐγγεῖς, ἐδέοντο λαβεῖν ἐφόδον παρ' αὐτῶν, ἐπὶ αὐτὸ πύλο
 μίζοντες ἀγγύριον οἰκθεῖν, καὶ τοῦτου χάριν ἐπιδικάζου-
 στες αὐτῶν, ἀμα δ' ἠπαρτεῖν παρεκάλου, καὶ μὴ φέρειν ἀ-
 ναιρῶς τὸ συμβεβηκός· ἐπὶ μᾶλλον ἀναγκάσασα δὲ τὸν Δη-
 μοσθένη, καὶ εἰπεῖν, Πᾶσι δὲ οὐ μέλλω φέρειν βαρέως, ἀπολι-
 πῶν πόλιν ἐχθροῖς τοιούτοις ἔχουσαν, οἷος ἐν ἑτέρῳ φίλοις
 ἔρεῖν οὐκ ἰσχυρὸν ἐστίν· ἡμεῖς γὰρ τὴν φυγὴν μαλακῶς, ἐν
 Αἰγίνῃ καὶ Τροιζίνι καθεζόμενος τὰ πολλά. καὶ πρὸς τὴν
 Αἰθίαν ἀποβλέπων δεδακρυμένος, ὡς τε φωνᾷ ἐκ θυμῷ
 μονας οὐδὲ ὁμολογούσας τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ νεανίσκοις
 ἀπομνημονεύεσθαι. λέγεται γοῦν, ὅτι τὸ ἀσπυροῦ ἀπαλαθί-
 μος, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀνατείνασθαι χεῖρας, εἰπεῖν,
 Ὡς δὲ ἀσπυροῦ πολιτῶν, τί δὴ τοῖς χαλεπωτάτοις χερσὶ
 ἀσπυροῦ; γλαυκὴ καὶ δράκοντι καὶ δῆμῳ; τοῖς δ' ἀσπυροῦ
 αὐτῶν καὶ σωθεῖσθαι νεανίσκοις ἀπέβρεπε τῆς πολι-
 τείας, λέγων, ὡς εἰς δυοῖν ἀσπυροῦ ὁδῶν ἀπὸ τῆς πό-
 λιν μὲν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν, τὴν δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ὄ-
 λεθρον, ἐτύχθη δὲ ἀσπυροῦ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν κακὰ,
 φίλοις καὶ φθόνοις, καὶ ἀσπυροῦ, καὶ ἀγῶνας, ἐπὶ τῷ
 ἀσπυροῦ τὴν δὲ τὸ θανάτου πίνουσαν. ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ
 φεύγοντος αὐτοῦ τὴν εἰρημνίαν φυγῆν, Ἀλέξανδρος μὲν ἐ-
 τελευτήσῃ, τὰ δὲ Ἑλλήνων σωθήσαντο πάλιν, Λεωθένους
 ἀνδραγαθῶτος, καὶ πρὸς τὴν χεῖρα Ἀντιπάτρου ἐν Λαμία
 πολιορκουμένου. Πυθέας μὲν οὖν ὁ ῥήτωρ καὶ Καλλιμέδων ὁ
 Κάρσεος, ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρου παρεγγε-
 νοντο, καὶ μὲν τῶν ἐκείνου φίλων καὶ φίλων, πρὸς τοῖς ὅσοις
 εἶων ἀφίστασθαι τοῖς Ἑλλησίν, ὅσοις πρὸς ἑαυτοῖς Ἀθηναίους
 Δημοσθένους ὁ τοῖς δὲ ἀσπυροῦ πρὸς τοῖς ὅσοις ἑαυτοῖς,
 ἠγωνίζετο καὶ σωθεῖσθαι ὅπως αἱ πόλεις σωθεῖσθαι
 τοῖς Μακεδόσι, καὶ σωθεῖσθαι αὐτοῖς τῆς Ἑλλάδος. ἐν
 δὲ Ἀρκαδίᾳ καὶ Λοιδυραῖαν τὴν Πυθέου καὶ οὐ Δημοσθένους γε-
 νέσθαι πρὸς ἀλλήλους, εἰρηκεν ὁ Φύλαρχος, ἐν ἐκκλησίᾳ
 τῶν μὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τοῦ δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων
 λέγοντος. λέγεται δὲ τὸν μὲν Πυθέαν εἰπεῖν ὅτι καθεῖσθαι οἰ-
 κία εἰς τὸ ὄνειον εἰσφέρειται γὰρ, κακῶν πᾶν τῶν ἔχον νο-
 μίζοντο, οὕτω καὶ πόλιν ἀνάγκη νοσεῖν εἰς τὸ Ἀθηνῶν
 πρὸς τοῖς ὅσοις ἀσπυροῦ γίνεται. τὸν δὲ Δημοσθένη εἰπεῖν ὅτι
 δῆγμα, φησὶν αὐτῶν καὶ τὸ γὰρ ὄνειον ἐφ' ὑγείᾳ, καὶ τοῖς Ἀ-
 θηνῶσι πρὸς τοῖς ὅσοις ὅτι σωθεῖσθαι τῶν νοσησάντων. ἐφ' οἷς
 ἠαυτοῖς ὅτι Ἀθηνῶν δῆμος, φησὶν αὐτῶν τῶν Δημοσθένος κα-
 τοῦτον. τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Δῆμον ὁ Παμπίδης, ἀνεψιὸς ὢν
 Δημοσθένους, εἰσέειπεν. ἐπέμψθη δὲ τελεῖς ἐπὶ αὐτὸν
 εἰς Αἰγίαν. ἐκ δὲ Πειραιῶς ἀνέβαινεν, οὔτε ἀρχόντος, οὔτε
 ἱερέως ἀπολειφθέντος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὁμοῦ
 πᾶν τῶν ἀπομνησάντων καὶ δεχομένων πρὸς τοῖς ὅσοις. ὅτε καὶ
 φησὶν αὐτὸν ὁ Μάγνης Δημήτριος ἀνατίνασθαι τὰς χεῖ-
 ρας, μακαρίσθαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον
 Ἀλκιβιάδου κελίοντα. πεπεισμένους γοῦν οὐ βεβιασμένους
 ὑπὸ αὐτοῦ δέχεσθαι τοῖς πολιτῶν. τῆς δὲ χρηματικῆς ζημίας αὐτῶν μνησάντων (οὐ γὰρ ἐξ ἑαυτοῦ χεῖρα λαβεῖν κατὰ δίκην)

A ob pudorem criminis & valetudinis infirmitatem
 imparem carceri ferendo aiunt fugæ consuluisse,
 nonnullis insciis, aliis ad tegendam fugam adiu-
 vantibus. Quum non procul vrbe profugisset, fe-
 runt percipientem aliquot ciues ex aduersariis,
 qui ipsum persequabantur, quæsiuisse latebras:
 cæterum quum illi nomine eum compellassent,
 & propè congressi petissent viaticum vt acciperet
 ab se, (in id enim attulisse domo se pecuniam, at-
 que eius rei gratia insequutos ipsum) confirma-
 rentque ac monerent ne casum ferret acerbè: in
 maiorem erupisse lamentationem, ac dixisse De-
 mosthenem, Quî valeam non grauitè ferre, quî
 reliqui urbem vbi tales habeam inimicos, quales
 non promptum sit inuenire in alia amicos? Tu-
 lit exilium imbecilli animo. Æginæ & Træzene
 ferè sedens Atticam lacrymis oppletus respecta-
 bat. Voces etiam parum generosæ neque magni-
 ficis eius in tractanda republica orationibus com-
 memorantur consentaneæ. Fertur vrbe exce-
 dens porrectis ad arcem manibus dixisse, O do-
 mina Minerua quid bestiis tribus teterrimis de-
 lectaris, noctua, dracone, & populo? Illos quî
 visebant se & agebant secum, deterruit à republi-
 ca adolescentes. Dixit, si duabus propositis ab
 initio viis, vna quæ ad suggestum & concionem
 duceret; altera rectà ad perniciem, impendentia
 autem in republica mala prouidisset, terrores, in-
 uidias, calumnias, concertationes: in eam sese
 quæ ad præsentem ferret pestem, præcipitaturum
 fuisse. Sed enim quum adhuc in eo de quo dixi-
 mus, est exilio, decessit Alexander, ac Græcia de-
 nuo conspirauit Leosthene præclaras res geren-
 te, Antipatrumq; Lamiaë obsidente atque muro
 circumuallante. Pytheas autem orator & Calli-
 medon Carabus, Athenis profugi, contulerunt se
 ad Antipatrum. qui cum huius amicis & legatis
 circumibant Græciam, ne desciscerent neu A-
 thenienses sequerentur. Demosthenes verò lega-
 tis Atheniensium associans se, conatus eorum ad-
 iuuuit, instititq; vnâ quò ciuitates coniunctis viri-
 bus Macedonas adorirentur & exigent Græcia.
 In arcadia Pytheam & Demosthenem memo-
 rat Phylarchus, dū hic pro Græcis, ille verba facit
 pro Macedonibus, ad mutua progressos conuitia
 fuisse. Perhibetur Pythias dixisse, Vt domum in
 quam lac asininum infertur, omnino laborare a-
 liquo morbo arbitramur: ita vrbs non posse
 fieri quin ægrotet quam legatio adiret Athenien-
 sium. Demosthenem verò retorsisse exemplum
 hisce verbis, Et lac asininum ad sanitatem infer-
 ri, & ad salutem ægrotantium adesse Athenienses.
 Quibus populus Atheniensis captus, sciuit De-
 mostheni reditum. Id plebiscitum Demostheni
 Pæriensis, Demosthenis fratris filius, rogauit. Mife-
 runt Æginam ad eum triremem. Ex Piræo scan-
 dens in urbem vniuersa ciuitate, vt ne archon qui-
 dem vel sacerdos domi remaneret, obuiam effu-
 sa lætis animis exceptus est. Quo tempore cum ait
 Demetrius Magnesium sublati manibus gratula-
 tum de illo die sibi, quod suus quàm Alcibiadis
 præclarior foret reditus. beneuolentia enim ad-
 ductos, non compulsos ab se vi, ciues se excipere.
 Quum verò multa pecuniaria districtus mane-
 ret, (neque enim gratis ius erat eam remittere)

hoc modo eluserunt legem : Morem habebant ut A
Iouis feruatoris sacrificio ei qui aram instrueret
& adornaret, argentum penderet. Hoc munus &
illa præbenda Demostheni locauerunt quinqua-
gintalentis. quanti lis fuerat ei æstimata. Non
licuit ei tamen à reditu diu frui patria, sed cõuil-
fis ilicò Græcorum cœptis, mense Munychione
pugnatum apud Cranona est, Boedromione im-
positum Munychiæ præsidium, Pyanepsione in-
teritit ad hunc modum Demosthenes : Quum al-
latum esset Antipatrum & Craterum contendere
Athenas, Demosthenes cum suis occupauerunt
clãm vrbe excedere. Eos populus ex Demadis B
rogatione rei capitalis damnauit. Aliis aliò dila-
pñis, circummisit ad eos arripiendos Antipater fa-
tellites: quorum fuit Archias dux, quem Phyga-
dotheram, quasi exulum venatorem, appellabat.
Hunc Thurium origine fama tenet tragœdias ali-
quando actitasse, atque Aeginetam Polum, qui ar-
te superauit omnes, illius tradunt discipulum fuise.
Hermippus Archiam, inter Lacriti oratoris au-
ditores recenset. Demetrius operam dedisse scri-
bit eum Anaximeni. Hic igitur Archias Hyperide-
m oratorem, Aristonicum Marathonium, &
Demetrii Phalerei fratrem Himeræum, ex Iaciis
fano, quò Aeginæ confugerant, extractos, Cleo- C
nas misit ad Antipatrum, vbi interfecti sunt. Hyperidi
linguam quoque tradunt excisam. ad Demosthenem,
quem in Calauria sedere supplicem in delubro Neptuni
acceperat, nauigiis actuariis eò traiecit. Vi descendit
cum Thracibus satellitibus, institit ei suadere ut
surgeret, ac secum pergeret ad Antipatrum. nihil ei
mali metuendum esse. Insomnium Demosthenes illa
nocte nouum habuerat. Visus est sibi tragœdiam agere,
& aduersus Archiam certare : quanquam autem placeret
& delectaret spectatores, apparatus esse tamen &
sumptus inopia inferior. Itaque quum multa Archias
benigna verba adferret ei, suspiciens ut se-
debat in illum, Nec histrio, inquit, Archia, me mo-
uisti vnquam, nec nunc mouebis promissor. Quo
mox ad bilem & minas conuerso, Nunc oracula,
inquit, edis Macedonica, modò mimum agebas,
sustine quæso parumper, dum nonnihil domum
scribam. Sic fatus, recessit in interiora templi.
Sumpto libello sicut scripturus, calamum ori ad-
mouit. quem mordens, ut in cogitãdo & scribendo
assueuerat, aliquantum temporis ita calamum
tenuit. tum caput obuolutum reclinauit. Stipatores
qui ad fores stabant, riserunt eum velut ignauum, E
mollemq; & effœminatum vocauerunt. Archias
accedens ad illum, hortatus eum est ut surgeret, atq;
eisdem iterans sermones reditum in gratiam ostendit
ei cum Antipatro. Iam sentiebat Demosthenes vim
veneni præcordia penetrasse. Tum aperto capite &
intentis in Archiã oculis, Fac iam, inquit, agas ex
tragœdia Creontem, corpusq; hoc abiicias inhumatũ.
Ego verò optime Neptune tuo templo spirans
adhuc excedo : Antipater & Macedones ne ædem
quidẽ tuam reliquerunt inuiolatam. Sic fatus,
quũ iussisset ut tremẽtẽ iam se & labentẽ
sustinerent, simul quũ progrederet & præteriret
arã, cõcidit, missoq; suspìrio efflauit animã.

ὃ σῶμα ποδῶν ῥίπτων ἀταφον. ἐγὼ δὲ ὡ φίλε Πόσιδον ἐπιζῶν δὴ αἰσάμααι τὴν ἱερῶν· τῶν Ἀντιπάτρων καὶ Μα-
κεδόνων οὐδὲ ὁ σὸς ναὸς καταρῆς ἀπολέλειπται. αὐτὴν εἰπόντων, καὶ κελθίσας ὑπολαβεῖν αὐτὸν ἥδη τὸ ἔμμοι-
τα καὶ σφαλλόμνον, αἶμα τῶν παρηλεθῆν καὶ τῶν ἀμαλῶσαι τὸν βωμόν, ἐπεσε, καὶ γενάλας ἀφῆκε τῶν ψυχῶν.

ἐσπίζοντο πρὸς τὸν νόμον. εἰσηότες γὰρ ἐπὶ τῆς θυσίας τῆς Διὸς
τῆς σωτῆρος θηρίων τελευτῶν τῶν κατασκοπέλοισι καὶ κο-
σμοδοσί τὸν βωμόν, ἐκείνη τότε αὐτὰ ποιῆσαι καὶ ὑπάρχουσιν
πεντήκοντα παλαιῶν ἔξεδωκεν, ὅσοι ἡ τιμήματα τῆς κα-
παδικῆς. οὐ μὴν ὅτι πολὺν χρόνον ἀπέλαυσε τῆς πατρί-
δος κατελευθῶν, ἀλλὰ ἕαχεν τῆς Ἑλληνικῶν πραγμάτων
σωτηρείων, Μεγακλῆτιδος μὲν ἡ παρὲς Κερναία μάχη
συνέπεσε, Βονδρωμῆδος ἢ παρὲς Μουνυχίαν ἢ φρου-
ρά, Γυανέφιδος ἢ Δημοσθένος ἀπέθανε τὸν δευτέρου ἔσπον.
ὡς Ἀντιπάτρους καὶ Κρατερῶν ἠγγέλλοντο ποσιόντες ὅτι τῶν
Ἀθηνῶν, οἱ μὲν παρὲς τὸν Δημοσθένη φθάσαντες ὑποεξήλ-
θον ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δὲ δῆμος αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημά-
δου γράψαντος. ἄλλων δὲ ἀμαχρῶ ἀφαιρέσεων, ὁ Ἀν-
τιπάτρους παρὲς ἐπέμπε τοῖς συλλαμβάνουσιν, ὡς ἠγεμῶν ἡ
Ἀρχίας ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας. τοῦτον ἢ, Θούλειον ὄντα τῶν
ἀρχῶν, λόγος ἔχει φαγαδίας ὑποκρινέσθαι ποτέ, καὶ τὸν Αἰ-
γινήτιον Γάδον, τὸν ὑποβαλόντα τῆ τέχῃ πῶός, ἐκείνου
γεγενῆαι μαθητῶν ἰσοφύσιον. Ἐρμιππος ἢ τὸν Ἀρχίαν ἐν
τοῖς Λακείου τῆς ῥήτορας μαθητῶν ἀναγράφει Δημήτριος
ἢ τῆς Ἀναξίμηδος ἀφαιρέσεως μετρημέναι φησὶν αὐτὸν.
ὅταν οὖν ὁ Ἀρχίας ὑπεειδῆται μὲν τὸν ῥήτορα, καὶ Αἰεσίμου
χρὸν τὸν Μαρεθῶνιον, καὶ τὸν Δημήτριον τῆς Φαληρέως ἀδελ-
φὸν Ἰμερῶν, ἐν Αἰγίνῃ, καὶ ἀφυρόντας ὅτι ὁ Αἰακείον,
ἀποσάσας, ἐπέμπε εἰς Κλεωνᾶς πρὸς Ἀντιπάτρους· κα-
κεὶ διεφθάρσαν. Ὑπεειδῶν ἢ καὶ τῶν γλωτταν ἐκμη-
θῶν λέγεισι. τὸν δὲ Δημοσθένη πεθόμνον ἰκέτω ἐν Κα-
λαυρία ἐν τῇ ἱερῶν Πρωσφῶνος κατέζεσθαι, ἀφαιρέ-
σας ὑποκρινέσθαι, καὶ ἀποδᾶς μετὰ Θρακῶν δορυφόρων, ἐ-
πέθανε ἀισάντα βαδίζων μετ' αὐτῶν πρὸς Ἀντιπάτρους, ὡς
δεσχερῆς πεισομόνον σθέν, ὁ δὲ Δημοσθένος ἰτυλάμην ὄψιν
εἶσε καὶς κατὰ τοῖς ὑπνοῖς ἐκείνης τῆς νυκτός ἀλλόχθον. ε-
δόκει γὰρ ἀνταγωνίζεσθαι τῶν Ἀρχίας, φαγαδίας ὑποκριν-
εῖσθαι. ἀμαχρῶν ἢ καὶ κατέχων ὄθεσθαι, ἐσδέξια ὑπο-
σκοπέλους καὶ χορηγίας κατεῖσθαι. διὸ τῆς Ἀρχίας πολλὰ φι-
λανθρωπία ἀφαιρέσεως, ἀναβλέψας πρὸς αὐτὸν, ὡς ἂν
ἐτύχωνε καθεμῶν, ὁ Ἀρχίας (εἶπεν) οὔτε ὑποκρινόμε-
νός με ἐπίστας πώποτε, οὔτε νῦν πείσης ἐπαγγελόμενός.
ἀφαιρέσει δὲ ἀπέλειν τῆς Ἀρχίας μετ' ὀργῆς, Νῦν (εἶπεν)
λέγεις τὰ ἐκ τῆς Μακεδονικῆς τείποδος, ἀπὸ τῆς ὑποκρίσεως.
μικροὶ οὖν ὄψιν εἶπες, ὅπως ἐπιτέλω τὴν οἴκῃ. καὶ αὐτῶν
εἰπόντων, ἐντὸς ἀνεχώρησε τῆς ναοῦ· καὶ λαβὼν βιβλίον, ὡς γρά-
φειν μέλλων, πρὸς ἡμέτερον τῶν ἀμαχρῶν, καὶ δακρύων,
ὡς ἂν τῶν ἀμαχρῶν καὶ γράφῃ εἰώθῃ, χρόνον ἑνὰ κατέ-
χευεν, εἴτα συσκευασθέντος ἀπέκλινε τῶν κεφαλῆ. οἱ μὲν
οὖν τῶν ἀμαχρῶν ἦσαν εἰς ὄψιν δορυφόροι, κατεγέλων ὡς ἀ-
ποδειλιαντος αὐτῶν, καὶ μαλακῶν ἐκάλωσαν καὶ ἀνδροῦν· ὁ δὲ
Ἀρχίας πρὸς ἐλευθῶν ἀίσησθαι παρεκάλει, καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀια-
κικῶν λόγους, αὐτὸς ἐπιγέλλετο ἀφαιρέσεως πρὸς τὸν
Ἀντιπάτρους· ἥδη ἢ σωματοποιῶν ὁ Δημοσθένος ἔμπεφυκ-
τὸς αὐτῶν τῶν φαρκῶν καὶ καθεμῶν, ἀφαιρέσει· καὶ
F ἀφαιρέσει πρὸς τὸν Ἀρχίαν, οὐκ αὖ φθάνοις (εἶπεν)
ἥδη τὸν ἐκ τῆς φαγαδίας ὑποκρινόμενος Κρέοισα, καὶ

ὁ δὲ φάρμακον ἀείρων μὴ ἐκ τῆς καλέμου λαβῆς φησὶν αὐτὸν, ὡς εἶρηται. Πάππος δὲ τις (οὗ τ' ἰσορίας Ἐρμιππος ἀείληφε) φησὶ πεσόντος αὐτῷ τὸν βωμὸν, ἐν μὲν τῶν βιβλίων γεγραμμένης ἐπιστολῆς δεξιῷ διεσπῆσθαι, Δημοθένης Ἀντιπάτρῳ, καὶ μηδὲν ἄλλο. θαυμαζομένης δὲ τῆς αὐτῶν θανάτου ὁξυτήτος, διηγεῖσθαι τοῖς ἀπὸ τῆς θυράς Θράκας, ὡς ἐκ πινος ῥαχίου λαβῶν εἰς τῆς χειρὸς προσηύτο τῶν σωματιῶν καὶ καταπίοι τὸ φάρμακον. αὐτῷ δὲ ἄρα χρυσὸν ἀνήθησαν εἶ) τὸ καταπιόντων. ἢ δὲ ὑπηρετοῦσα παιδίσκη, πτωχολογῶν τῶν αὐτῶν τὸν Ἀρχίαν, φησὶ πολλῶν εἶ) χρυσόν ἐξ οὗ φοροῖν τὸν ἀπόδεσμον ἐκείνον ὁ Δημοθένης ὡς Φυλακτῆριον. Ἐρατοθένης δὲ καὶ αὐτὸς ἐν κρίσει φησὶ κείνῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν. τὸν δὲ κείνῳ εἶ) πύθον αὐτῶν φόρημα περὶ ἐσχάριον. τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι γεγράφασι περὶ αὐτῶν (πάμπολλοι δὲ εἰσι) τῆς ἀφαιρέσεως οὐκ ἀναγκάσιον ἐπέξελεται πλὴν ὅτι Δημοχάρις, ὁ τῶν Δημοθένοιο οἰκείος, οἶεσθαι φησὶν αὐτὸν οὐχ ὑποφάρμακον, ἀλλὰ ὅτι πηλὸν καὶ πρηνοῖα, τὸ Μακεδόνων ὀμότητος ἀεὶ ἀρπαγῆναι, στυγίως καὶ ἀπρεψαίε καὶ ἀλύτως. κατέχευε δὲ ἕκτη ὅτι δέκα τῶν Πυρραφίλων μιλίων, ἐν τῷ σκυροποτατίῳ τῆς θεομοφορίων ἡμέραν ἀγροῦσιν αὐτῶν τῆς θεῶν θεοῦσιν ἀγωνάχες. τὸ τῶν μὲν ὀλίγον ὑπερῶν ὅτι Ἀθηνῶν δῆμος ἀξίαν ἀποδιδῆσαι μίλιον, εἰχόνα τε χαλκὴν ἀπέθηκε, καὶ τῶν προσηύτατον ἐψηφίσαντο τὸ ἀπὸ τῶν θύοις ἐν Πρυτανείῳ οἴκησιν ἔχειν. καὶ ὁ ἐπιγράμμα δὲ Ἰουλιανὸν ἐπεγράφη τῆς βλάστη τῶν ἀνδριάντος,

Εἰ ποτὶ τῶν ῥώμιον γνῶμη Δημοθένης εἶχες,
 Οὐ ποτὶ αὐτῶν ἡμεῶν ἦρξεν ἄρης Μακεδῶν. οἷον αὐτὸν τὸν Δημοθένη τούτῳ ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαβείῳ, μέλλοντα τὸ φάρμακον προσηύεσθαι, καμῶν Φλυαροῦσι. μικρὸν δὲ προσηύειν ἠδὲ ἐξ ἡμέρας Ἀθηνῶν, λέγεται ἢ τοιοῦτον συμβῆναι. ἐρατοθένης ὅτι κείνῳ πινάκευ ἰούριος ἡγεμόνος, ὅσον εἶχε χρυσίδιον, εἰς τῆς χειρὸς ἀνέθηκε τὸ ἀνδριάντος. ἔθηκε δὲ τοῖς δακτύλοις συνεχθῶν δι' ἀλλήλων, καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ οὐ μεγάλης πλατάνος. ἀπὸ τῆς πολυτάτης φύλλων (εἶτε πινάκευ ἐκ τύχης καὶ ἀβαλότος, εἶτ' αὐτὸς εἶ) ὁ θεὸς ἐκάλυψε) περὶ κείνῳ καὶ συμπεσόντα λαθεῖν ἐποίησε τὸ χρυσίδιον ἐκ ὀλίγον χρύσων. ὡς δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ μιλίων ἀνέδρε, καὶ διεδόθη λόγος ὑπὸ τῶν πολλοῦ τῶν ἀφῶν ἀπὸ τοῦ λαβόντες εἰς τὸ ἀδωροδόκητον τοῦ Δημοθένοιο, διημιλλῶν τοῖς ἐπιγράμμασι. Δημάδιον δὲ χρύσων οὐ πολλῶν ἀπολαύσαντα τῆς Φυρομῆς ἐδόξης, ἢ Δημοθένοιο δίκη κατήγαγεν εἰς Μακεδονίαν, οὐκ ἐκολάκων ἀγροῦ, ἀπὸ τῶν ἐξ οὗ λαβόντων δικαίως. ἐπαρτή μὲν ὄντα καὶ προσηύεον αὐτοῖς, τότε δὲ εἰς αἰτίαν ἀφύκτον ἐμπεσόντα. γράμμα δὲ ἐξέπεσεν αὐτῷ, δι' ὧν παρεκάλει Περδικῆν ἐπιχρεῖν Μακεδονίαν, καὶ σάξην τοῖς Ἑλληνας, ὡς ἀπὸ σαφροῦ καὶ παλαμῶν ἤμονος (λέγων τὸν Ἀντίπατρον) ἤρτη μύοις. ἐφ' οἷς Δανάρχου τὸ Κορινθίων κατηγόρησαντος, παροξυνθεὶς ὁ Κάσσανδρος ἐκείνῳ φάσεν αὐτῷ τῶν κλέπτῶν τὸν ἦν, εἴτα οὕτως ἐκείνῳ ἀμείβειν προσηύεσθαι, ἐν τοῖς μεγίστοις διδασκόμενον ἀτυχήμασιν, ὅτι πρότερος ἑαυτοῖς οἱ προσηύεον πωλῆσθαι. ὁ πολλὰ καὶ Δημοθένοιο προσηύεον, οὐκ ἐπίστευσεν. τὸν μὲν οὖν Δημοθένοιο ἔχης Σόασι βίον, ἐξ ὧν ἡμεῖς ἀνέγραψον ἢ διηγεσάμεθα.

A Venenum scribit eum Aristo ex calamo, ut dictum est, sumpsisse. Pappus quidam, cuius historiam cofarcinauit Hermippus, refert, quum prolapsus ille apud aram esset, repertum in libello initium scriptum epistolae, Demosthenes Antipatro, praeterea nihil. Quum celeritas mortis miraculo esset, narraffe eos qui ad valuas stabant Thracas, ex panniculo sumpsisse, manuq; admotum ori venenum deglutisse, se vero quod deglutiret aurum ratos. At puellam quae ei ministrabat, quaerenti Archiae diu esse dixisse quum hoc alligatum pro amuleto tulisset Demosthenes. Ipse quoque Eratosthenes incauo eum annulo refert venenum habuisse. hunc annulum pro brachiali eum gestasse. Reliquorum qui de eo scripserunt (sunt autem multi) nihil refert diffensiones exequi, nisi quod Demosthenis familiaris arbitrari se dicat Democharis non vi medicamento, sed deorum beneficio & providentia, Macedonum immanitati fuisse repentina morte & leni ereptum. Decessit decimo sexto die mensis Pyanepsionis, quem diem sacris Cereris tristissimum agentes in templo deae, ieiunant feminae. Ei paulo post populus Atheniensis meritum honorem habens, statuam ex aere posuit, & maximo gentis viduum decreuit in Prytaneo praebendum. Inscriptis praeterea basi statuae hoc peruagatum epigramma,
*Menti Demosthenes par si tu robur haberes,
 Non erat Aemathia Graecia victa manu.*

Nam qui ipsum hoc Demosthenem paulo ante quam venenum hauriret autumant in Calauria fecisse, plane nugantur. Paulo ante quam nos accessimus Athenas, hoc ferunt contigisse: Euocatus a praeside miles ad causam dicendam fuit. Hic quicquid haberet auri, in manibus statuae Demosthenis deposuit. Habuit illa digitos inter se implicatos, & iuxta enata fuit non magna platanus. Ex ea multa folia (siue ventus ea decusserat, siue idem qui deposuerat aurum, iniecerat) circumiacentia & circumfusa aurum longo tempore occuluerunt. Postquam homo ille reuersus eodem loco inuentum aurum recepit, ac fuit rumor hic dissipatus, multi adolescentes urbani sumpto hinc in Demosthenis abstinentiam argumento, certarunt inter se epigrammatibus. Demadem, qui non diuturnum fructum cepit crescentis gloriae, vltio Demosthenis egit in Macedoniam, & quibus foede fuerat adulatus, ab iisdem est perditus iuste, odiosus iis vel ante, tunc vero noxae compertus manifesta. Literae eius emanarant, quibus Perdicaem ad Macedoniam tentanda adhortabatur, & ad conseruandos Graecos, ut a marcido & vetere filo dependentes, Antipatrum significas. De his quum eum Dinarchus Corinthius acculasset, infensus Cassander filium eius in ipsius iugulauit sinu, deinde eum iussit necari. Hic maximis calamitatibus didicit proditores semetipsos vendere primos, quod scriptus praedicente non crediderat Demosthene. Habes iam Soffi, quatenus nos quidem legendo & audiendo consequi potuimus, Demosthenis vitam.